

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, εληθεύει παρασχόν εις την χώραν τιμὴν ὑψηλῆς καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐσωτερικῶς :

Ἐξωτερικῶς :

\* Ἔτησι . . . . . δρ. 8,—  
\* Ἐξάμηνος . . . . . 4,50  
\* Τριμήνος . . . . . 2,50

\* Ἔτησι . . . . . φρ. 10,—  
\* Ἐξάμηνος . . . . . 5,50  
\* Τριμήνος . . . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

## ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωτοκόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15  
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου  
τιμῶνται ἑκάστου λελ. 35.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

\*Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

\*Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου 1912

\*Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 22



## ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ 10<sup>ον</sup> ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΕΞΕΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ἐργονοῦς Ἀποστολάτος, Γεώργιος Ν. Γεωργόπουλος, Πειραιῆς (Κορυφαῖος τῶν Μονάδων).

1. *Ἐγγονόλα Λεμπεριάδου*, Ἀδριανούπολις.— 2. *Ἀνδρείος Ἀνδρῖος*, Πέτρος Δ. Πασχάλης, πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀνδρῶν Συλλόγου «Ἐρμῆς».— 3. *Εἰκοστή Πέμπτη Μαρτίου*, Σουλτανός Μ. Κωσταλίας, ταμίας τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου «Ὀραία Χίτος».— 4. *Ἀεροναυτοπούλα*, Ἑλένη Χ. Νικολετοπούλου, Πύργος (Ἠλείας).— 5. *Ναυτόπαις τοῦ Αἰγαίου*, Λεωνίδας Ζ. Μπίστης, Ἀθήναι.— 6. *Κῦμα τοῦ Πάντου*, Ὀλγα Κιτσιούκη, Πύργος (Βουλγαρίας).— 7. *Γεώργιος Γ. Χαϊδόπουλος*, Πάτρα.— 8. *Πλάτων Γ. Ἐμμανουηλίδης*, Κωνσταντινούπολις.— 9. *Δάκρυς τῆς Ἑλλάδος*, Ἰουλία Γ. Ἐλευθεριάδου, Λευκωσία (Κύπρος).— 10. *Κοματί-ζουσα Κωνσταντίνος*, Νικόλαος Η. Ἀναγνώστópουλος, Πειραιῆς.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(Συνέχεια και τέλος. "Ιδι σελ. 178.)

— Τι με θέλεις, καλέ μου άνθρωπε; ηρώτησεν ο ιατρός με καλωσύνη.

Και επειδή από την συγκίνησίν του ο 'Αναστάσης δεν ήμπορούσε να δημηλήσει, ο ιατρός του ξαναέπε με την πιό γλυκεία του φωνή:

— Έμπρός, φίλε μου, λέγε, σε τι μπορώ να σου φανώ χρήσιμος;

— Καλέ μου κύριε, έσπευσε ναποκριθῆ ο Φώτης, κυττάζων τὸν ιατρὸν με τὰ μαύρα κ' έξυπνα μάτια του· ο πατέρας μου εἶνε τυφλός· ἐστὶ χωριὸ μᾶς εἶπαν πῶς σεῖς μονάχα μπορεῖτε νὰ τὸν γυιάνετε, κ' ἐστὶ ἤλθαμε ἀπὸ κατ'πέρα νὰ σᾶς βροῦμε.

— Καὶ πῶς ἤλθατε;

— Μὲ τὰ πόδια μας.

— Ἦλθατε μὲ τὰ πόδια σας γιὰ νὰ μ' εἰρήτε; εἶπεν ὁ ιατρός κυττάζων με συμπαθειαν τὸν τυφλὸν καὶ σφίγγων τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ. Κάθησε, φίλε μου, σήκωσε τὰ μάτια σου νὰ τὰ ἴδῃ... γύρισε κατὰ τὸ φῶς... ἐστὶ... στάσου μὰ στιγμῆ.

— Θὰ ἴδῃ τὸ φῶς μου, καλέ μου κύριε; ηρώτησεν ὁ τυφλὸς με αγωνίαν.

— Ἐλπίζω, φίλε μου, μπορῶ μάλιστα νὰ σὲ βεβαιώσω.

— Ζητιάνεψα ἔς ὅλο τὸ δρόμο κ' ἐμάζεψα τριάντα δραχμᾶς... Νὰ, πάρτε τις, εἶνε ὅλη μου ἡ περιουσία... μονάχα νὰ με κάμετε καλά...

— Θὰ με πληρώσης ἅμα γιαντροῦθης, εἶπεν ὁ κ. X... Τώρα πρέπει νὰ πᾶς ἐστὶ Νοσοκομεῖο... ἐκεῖ θὰ μπορέσω νὰ σὲ περιποιηθῶ καλλίτερα... Στάσου, προσέθεσε γράφων ὀλίγας λέξεις ἔς ἕνα χαρτί, δεῖξε αὐτὸ καὶ θὰ σὲ δεχθῶν ἀμέσως... Τὸ παιδί σου ἔμωσ τί θὰ τὸ κάμης;

— Ἄς πάω κ' ἐγὼ ἐστὶ Νοσοκομεῖο νὰ περιποιήμῃα τὸν πατέρα μου, εἶπεν ὁ Φώτης.

— Ὅχι, μικρὸ μου φίλε, ἀπήτησεν ὁ ιατρός· ἐκεῖ δὲν χρειάζεται, γιὰτ' εἶνε ἄλλοι... πολλοί!

Καὶ με τὴν καλωσύνην ἐκείνην ποῦ τὸν ἐκαμνε νάγαπᾶ ὅλα τὰ παιδιά ποῦ ἀπαντούσε, πλούσια ἢ πτωχά, ὁ κ. X. ἐπράβηξε κοντὰ του τὸ έξυπνὸ χωριότοπουλο καὶ τοῦ ἐχάιδεψε με τὸ ἄσπρο του χέρι τὰ μαύρα καὶ σγουρά μαλλιά.

— Τι νὰ κάμω λοιπὸν, καλέ μου γιαντρέ; ηρώτησεν ὁ Φώτης· μπορῶ νὰ γυρίσω ἐστὶ χωριὸ μονάχος μου;

— Θέλεις νὰ μείνης ἐδῶ; ἐπρότειναν ὁ ιατρός.

— Ποῦ; ἐστὶ σκίτι σας;

— Ναι... εὐθάνει μόνο νὰ εἶσαι φρόνιμος. Ἄληθεια, πῶς σὲ λένε;

— Φῶτη. Ἄν θὰ με κρατήσετε ὁμως, τί δουλειὰ θὰ σᾶς κάνω; Θέλεις νὰ καθάρζω ὅλες τὲς καμινάδες τοῦ σπιτιοῦ; Μπορῶ νὰρχίσω ἀμέσως.

— Περὶττὸν, ἀπεκρίθη ὁ ιατρός, μαιδιῶν. Τὸν Μάιο δὲν χρειάζονται καμινάδες καὶ ὅταν εἶνε καιρὸς ἐρχεται ἄνθρωπος καὶ τις καθαρίζει.

— Νὰ σᾶς κάμω λοιπὸν τίποτ' ἄλλο.

— Ἐέρεις γράμματα;

— Ἐ! κατὶ λίγα... ξέρω νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω... ὄχι ὁμως πολὺ καλά.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ στείλω ἐστὶ Σχολεῖο νὰ μάθης καλλίτερα;

— Ἀκούτ' ἐκεῖ, γιαντρέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Φώτης με χαρὰ.

— Λοιπὸν σύμφωνα. Θὰ σὲ κρατήσω ἐδῶ, ὅσο θὰ εἶνε ὁ πατέρας σου ἔς τὸ νοσοκομεῖο, καὶ θὰ πηγαίνης ἐστὶ σχολεῖο.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν τυφλόν, ποῦ εἰσιποῦσε ἀπὸ σέβας, προσέθεσε:



«Γιαντρέ, βλέπω!» (Σ. 186, στ. β')

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου νὰ κρατήσω ἐδῶ τὸ Φῶτη; Εἶνε έξυπνὸ παιδί καὶ δὲν θὰ χάσῃ τὸν καιρὸν του. Ἐ, μού τὸν ἀφίνεις;

— Μοῦ εἶπαν πῶς εἶθε μεγάλος γιαντρός, ἀπεκρίθη ὁ Ἄναστάσης, με δακρυσμένα μάτια, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπαν πῶς εἶθε καὶ ἡ Θεῖα Πρόνοια γιὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους.

— Εἶμαι μόνο γιαντρός, ἀπεκρίθη ὁ κ. X. καὶ δὲν κάμνω παρὰ ὅ, τι μπορῶ. Περᾶστε τώρα μαζὶ μου ἐστὶ γραφεῖο. Ἐκεῖ θὰ βροῦμε τὸν ὑπηρετῆ μου καὶ θὰ τοῦ δώσω μερικὰς διαταγὰς γιὰ σᾶς.

Τέσσαρας μῆνας ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή, ἕνας ἄνθρωπος εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα παιδί, παρουσιάσθη ἕνα πρωὶ ἐστὶ ἰατροῦ X. Ὁπως καὶ τὴν ἄλλην φορὰν, ἐπερίμεναν ἀρκετὴν ὥραν τὴν σειρὰν του, ἀλλὰ ὅταν ἤλθε, δὲν ἐχρηάσθη νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ κανεὶς. Μόνος του ἐπῆρε τὸ παιδί ἀπ' τὸ χέρι καὶ εἰσήλθε με ὀρμὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἰατροῦ, φωνάζων:

— Γιαντρέ, βλέπω!

Ἐγρονάτισε συγχρόνως ἔμπρὸς εἰς τὸν σωτήρα του. Τὸ παιδί τὸν ἐμνήθη.

— Σήκω ἐπάνω, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ ἰατρός, συγκεκινημένος ἀπὸ τὸ δεῖγμα αὐ-

τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης· δὲν στέκονταί ἐστὶ παρὰ μπροστά ἐστὶ Θεῷ.

— Γιὰ μένα εἶθε ὁ Θεός! μ' ἐκάματε νὰ ξαναἰδῶ τὴ γυναικα μου, τὰ παιδιά μου, θὰ σᾶς εὐλογῶ αἰωνίως.

— Καλά, καλά, εἶπεν ὁ ἰατρός διὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὰς τὰς εὐχαριστίας ποῦ τὸν ἐνοχλοῦσαν· ἀπὸ γιαντροῦθης σὺ, ἀφῆσέ με νὰ γιαντρέψω καὶ τοὺς ἄλλους ποῦ περιμένουν.

— Μὰ ἤθελα κηδῶνα νὰ σᾶς πληρώσω, εἶπεν ὁ Ἄναστάσης, βγάλων ἀπὸ τὴν τσέπην του τὰς τριάντα δραχμᾶς, τυλιγμένας μ' εὐλάβειαν εἰς ἕνα κομμάτι ἐφημερίδος.

Ὁ ἰατρός ἐπῆρε τὸ χαρτί, τὸ ἀνοίξε κ' ἐκύτταξε τὸν χωρικόν.

— Πῶς θὰ γυρίσης ἐστὶ χωριὸ; τὸν ἠρώτησε.

— Ὅπως ἤλθα, ζητιανεύοντας· αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμως θὰ βλέπω καὶ θὰ σᾶς εὐλογῶ.

— Καὶ τὸ παιδί; ηρώτησε πάλιν ὁ ἰατρός, κυττάζων τὸν Φώτην, ποῦ ἔκλειε σὲ μὴ ἄσρη.

— Καὶ τὸ παιδί... θὰ τὸ πάρω μαζὶ μου.

Ὁ Φώτης ἐθάλασε ἕνα λυγμόν.

— Πῶς; δὲν χαιρέσαι ποῦ θὰ ξαναἰδῆς τὴν μητέρα σου; ηρώτησεν ὁ ἰατρός πλησιάζων τὸν Φώτην με καλωσύνην. Τὸ παιδί ἐχολούθησε νὰ κλαίῃ χωρὶς νὰποκρίνεται.

— Πές μου, τί ἐπιθυμᾶς, Φώτη; ηρώτησε πάλιν ὁ ἰατρός.

Ὁ Φώτης ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ, βλέπων τὴν ἀγαθότητα τὴν ζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ἐπῆρε θάρρος καὶ εἶπε:

— Νὰ μὴ σᾶς ἀσίσω ποτέ, νὰ μάθω τὴν ἐργασία σας, νὰ γιαντρέψω κ' ἐγὼ τοὺς τυφλοὺς, γιὰ νὰ με ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ με εὐλογοῦν ἔπος ἔσας!

— Ἄς γίνῃ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία σου, καλὸ παιδί! εἶπεν ὁ κ. X. κτυπῶν τὸν ὄμων τοῦ μικροῦ.

Ἐπειτα ἀνοίξεν ἕνα συρτάρι, ἐπῆρε μερικὰ χαρτονομίσματα, τὰ προσέθεσεν εἰς τὰς 30 δραχμᾶς τοῦ Ἄναστάση, τὰ ἐδίπλωσεν ὅλα μαζὶ καὶ τοῦ τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι, λέγων:

— Κρατῶ τὸ παιδί σου. Εἶνε έξυπνὸ καὶ θὰ γίνῃ ἄνθρωπος χρήσιμος. Μοῦ τὸ ἀφίνεις;

— Μὴ με ρωτᾶτε! ἀπεκρίθη συγκινημένος ὁ χωρικός· μήπως ρωτᾶ ὁ Θεός ὅταν γεμίζῃ κανένα μ' εὐεργεσίας;

Ἐστὶ ὁ Ἄναστάσης ἐγύρισε ἐστὶ χωριὸ του καὶ ὁ Φώτης ἔμεινε ἐστὶ Ἀθήνας.

Ἐμαθε γράμματα, ἐθάλασε τὸ Γυμνάσιον καὶ τώρα σπουδάζει ἰατρικὴν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Μίαν ἡμέραν θὰ διαδεχθῆ τὸν διάσημον ἰατρὸν X., τὸν προστάτην του.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ' (Συνέχεια)

Ἐχωρήθησαν, προτείνοντας νὰ κάμουν καὶ ἄλλην συναυλίαν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τὸ Ριον· Ἰανείρον. Καὶ εἰ ἐρασιτέχνηται ὑπεσχέθησαν νὰ ἐργασθῶν διὰ νὰ παρουσιάσουν κατὶ νέον, ἐκτὸς τῆς δεσποινίδος Ραιμπράλ, ἡ ὁποία θὰ παθιδάκετο εἰς τὴν βραζιλιανὴν πρωτεύουσαν.

Τὴν ἄλλην φορὰν θὰ ἐχόρευαν μίαν γκαθότταν. Καὶ ἐχωρήθησαν πλοῦσοι εἰς ὠραία σχέδια καὶ εὐτυχεῖς, διότι εὐεργέτησαν ὀλίγον τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους, τοὺς συσσωρευμένους ἐκ εἰ κἄτω εἰς τὴν πρῶσαν, καὶ ταξιδεύοντας ὑπὸ τὸσον δυσμενεῖς συνθήκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'. Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Ὁνειρα εὐτυχίας.

Ἐπέρασαν τὴν Λισσαβῶνα, τὸ Δαζάρ καὶ ἄλλους λιμένας αἰσίως. Ὁ καιρὸς διατηρεῖτο λαμπρὸς ἢ θάλασσα ἦτο γαλήνια, ὁ οὐρανὸς αἰθρίας· τὰ πάντα προοιωνίζοντο ἐν ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκείνα ταξίδια, τὰ ὁποία ἐμπαίζον με ἄληθινὰς περὶπάτους.

Ὁ Πέτρος, λατρευόμενος ὑπὸ τοῦ πλοιαρχοῦ καὶ τῶν φίλων του ἀξιωματικῶν, εἶχε γίνῃ ἡ ψυχὴ ὄλου ἐκείνου τοῦ πλήθους τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ἀπετέλουν τὴν πλεον ἀνομιομερῆ κοινωνίαν ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ. Ὁ Πέτρος ἦτο ὁ ἐνωτικὸς κρῖκος. Ὅλοι τὸν ἤθελαν μαζὶ των. Ὅταν ἐκαμναν νὰ τὸν ἴδουν δὲς μὸλις ὠρας, τὸν ἀποζητεῦσαν, τὸσον ἡ θερμὴ καὶ εὐήχος φωνὴ του, τὸ εὐλικρινές του βλέμμα, τὸ ὠραῖόν του μεῖδιωμα, ἐζώηρευαν τοὺς διαφόρους κύκλους.

Ἡ κυρία Ζολλιέ καὶ ἡ κόρη της, περισσώτερον ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους, ἠσθάνοντο δι' αὐτὸν πραγματικὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ νέος ἀνταπεκρίνετο διὰ φιλίας εὐλογοῦν.

Ἄπὸ τώρα ἤρχισε νὰ λυπῆται, συλλογιζόμενος ὅτι θὰ ἐχωρίζετο τὴν μικρὰν Ἐλένην ὅταν θὰ ἐξθάναν εἰς τὸ Βουένος· Ἄδρες.

Θὰ τὴν ἐδλεπε βέβαια κάπου· κάπου, κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς του εἰς τὴν ἀμερικανικὴν μεγαλόπολιν, ἐπειτα ὁμως θὰνεχώρησε με τὸν πατέρα του, θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ, — ποίος ξαῦρε! —

δὲν θὰ τὴν ἐπανέδλεπα πλέον ποτέ... Τὶ εὐτυχία ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συνήνουντο κάποτε εἰς τὸν πύργον τῆς Ροχέτης ἢ Ἐλένη, ἡ κυρία Ζολλιέ, ὁ ἀγαπητὸς του πλοίαρχος, με τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν ἀδελφὴν του! Αὐτὸ θὰ ἦτο πραγματικῶς ἡ τελεία εὐτυχία.

Ἐὐχάριστος σπάρτασις

Ὁ κόλπος τοῦ Ριου·Ἰανείρου παρουσιάσθη ἔμπρὸς του ἕνα πρωὶ, καθὼς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καμπίαν του. Εἶχον ἀγκυροβολήσει ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡ-



«Εἶχον ἀγκυροβολήσει ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου...» (Σελ. 187, στ. β')

λίου. Αἱ μεγάλαι μαοῦναι φορτωμένοι κάρβουνον, προσήγγιζον ἤδη καὶ ἡ ἀποκίβασις ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων ἤρχιζεν.

Θανεχώρησεν τὸ ἄλλο πρωὶ καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιβατῶν ἐσχαδίαζαν νὰ ἐξέλθουν διὰ νὰ περιπατήσουν ὀλίγον εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο τὸσον ὠραία ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ὁ κόλπος τοῦ Ριου εἶνε ἐν τῶν ἀριστυργημάτων τῆς φύσεως· ἀμιλλᾶται κατὰ τὴν ὠραιότητα πρὸς τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως. Ἡ ἀκτὴ σχηματίζει ἀπειρίαν κόλπισκων, οἱ ὅποιοι φαίνονται ἀνεξάρτητοι ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὑψηλά βουνὰ κλείουν τὸν δριζόντια πλῆσιον καὶ προχωροῦν ἐκατέρωθεν ὡς δύο μεγάλοι βραχίονες ἀναγκαλιζόμενοι τὸν λιμένα, ὁ ὁποῖος κλείεται ἀπὸ μίαν ὀχυρὰν νησίδα, τὸ φρούριον τῆς ὁποίας προσαρτίζει ἀγρύπνωσ τὴν πόλιν.

Τὸ τηλεβόλον τοῦ φρουρίου χαιρετᾶ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Κανὲν πλοῖον δὲν εἰμπορεῖ νὰ διέλθῃ τὸ στενόν, οὔτε πρὶν ἀπὸ τὴν κανονίαν τῆς πρωίας, οὔτε μετὰ τὴν κανονίαν τῆς ἑσπέρας. Ἡ παράβασις τιμωρεῖται διὰ βαρέως προστίμου.

Τὴν προτεραιάν ὁ κ. Δελαρὶ εἶχε προτείνῃ εἰς τὸν Πέτρον νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν πόλιν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, πλοίαρχέ μου, εἶχεν ἀποκριθῆ ὁ νέος· ἀλλὰ φυλάγω τὰ ὀλίγα μου χροῖματα διὰ τὸ Βουένος Ἄδρες, ὅπου θὰ μοῦ εἶνε ἀπαραίτητα. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐξοδεύσω ἀνωφελῶς οὔτε λεπτόν.

Ὁ πλοίαρχος δὲν εἶχεν εἰπῆ τίποτε, «Σὲ διατάσσει ὁ πλοίαρχος...» (Σελ. 187, στ. γ')

Θέλων νὰ τὸν ἀφίσχ με τὴν ὠραίαν συναίσθησιν τῆς βυσίας του.

Ὅταν ἐσκηθῆ, τὸν εὗρεν ἐπὶ τῆς γαφύρας, παρατηροῦντα τὴν πόλιν με τὰ δίοπτρα. Οἱ ἐπιβάται τοῦ ὑπερωκεανείου δὲν εἶχον ἐξυπνήσει ἀκόμη ἦτο μὸλις ἡ ἑκτὴ πρωϊνῆ.

— Νὰ νευθῆς γρηγορα, Πέτρε, διὰ νὰ με συνοδεύσης ἐξω, τῷ εἶπε. Σὲ διατάσσει ὁ πλοίαρχος! προσέθεσε με ἀγαθὸν μεῖδιωμα.

Ζωηρὸν ἐρύθημα εὐχαριστήσεως ἐκάλυψε τὸ ὠραῖον πρόσωπον τοῦ νέου. Νὰ ἐξέλθῃ! νὰ ἴδῃ τὴν ὠραίαν ἐκείνην πόλιν! τί χαρὰ!.. Καὶ μαζὶ με τὸν πλοίαρχόν του! Τί τιμὴ!..

Ἐσπευσε νὰ ἐτοιμασθῆ καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ κ. Δελαρὶ, τοῦ ὁποίου ἡ λήμβος, με ὀκτὼ ναυτας ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἀνέμενε παρα τὴν κλιμακα.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κατέλθουν, ὁ Πέτρος ἐκύτταξεν ὀ-

πίσω του ὡς νὰ ἐζητοῦσε κάποιον· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῆ τίποτε καὶ ἠκολούθησε τὸν πλοίαρχον.

Ὁ κ. Δελαρὶ παρετήρησε τὴν ἐλαφρὰν του ἀνησυχίαν. Ὅταν ἐκάθησαν, τὸν ἠρώτησεν ἀγγλισί, — διότι αὐτὴν τὴν γλῶσσαν ὀμίλουσ συνήθευς, ὅταν δὲν ἦσαν ἐντελῶς μόνοι:

— Ποῖον ἐπερίμενες πρὸ ὀλίγου;

— Κανένα, πλοίαρχέ μου. Ἐστενωχωρήθηκα μόνον ποῦ δὲν ἠμπούρεσα νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Ζολλιέ, γιὰτὶ χθὲς τὸ βράδυ ταῖς εἶχα πῆ ὅτι δὲν θὰ ἐβγαίνα ἐξω... καὶ τώρα...



— Τι ;  
 — Φοβούμαι μήπως δυσαρρεστηθούν.  
 — Γιατί ;  
 — Διότι μου έπρότειναν να τας συνοδεύσω κ' εγώ αρνήθηκα... Τι θα έλεγαν αν μ' έβλεπαν τώρα μαζί σας ;  
 — Είσαι εις την υπηρεσίαν μου και τὸ ξέρουν, ὥστε μὴν ἀνησυχήσῃς. Ἰσα-ἴσα πού γθές τὸ βράδυ ταῖς εἶπα ὅτι θὰ σ' ἐχρησιάζομαι σήμερα ἔξω καὶ δὲν θὰ πορῆσουν καθόλου διὰ τὴν ἀπουσίαν σου.

Αἱ μαύραι ὀπωροπώλιδες, με τούς φαντακτερούς *μανδράδες* τῶν καὶ τὰς ἀλλοκότους κομώσεις των, — καθεμία εἶχε στολισμένον τὸ κεφάλι της διαφορτικὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην. — διασκεδάσαν πολὺ τὸν νεαρὸν Γάλλον, ὁ ὁποῖος προσεπάθει νὰ χαράτῃ εἰς τὴν μνήμην του ὅ, τι ἔβλεπε, διὰ νὰ τὰ διηγῆται ἀργότερα εἰς τὴν ἀδελφὴν του.  
 Ὁ κ. Δελαρζ εἶχεν εὐρῆ αὐτὸ τὸ μέσον διὰ νὰ δείξῃ τὸ Ριον-Ἰανέρον εἰς τὸν εὐνοούμενόν του.



«Αἱ μαύραι ὀπωροπώλιδες...» (Σελ. 188, στ. 6'.)

Ἐκφρασις ἀνακρουσίως διεδέχθη τὴν ἀνησυχίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Πέτρου. Τὴν προτεροίαν, ὅταν ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὴς Ζολλιέ τῷ ἐπρότειναν νὰ τὰς συνοδεύσῃ ἔξω, τῷ ἐχρησίσθη ὅλη του ἡ θέλησις διὰ νὰ νερῆθῃ αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν.  
 Ἀκόμη μίαν φοράν ὁ πλοίαρχος ἐφαινετο μαντεύων τὸν ἐνδόμυχον πόθον του καὶ ὁ Πέτρος ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του ἐκχειλίζουσαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου κάθε διαταγὴ ἦτο δὲ αὐτὸν μὴ εὐεργεσία.

**ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΚΕ'.  
 ΡΙΟΝ - ΙΑΝΕ'ΡΟΝ**  
*Δεύτερος πατῆρ*

Ἡ λέμβος ἔτρεξεν ὑπὸ τὴν ὄψιν δεκαεξήμισυ βραγιόνων. Ἐφθασαν εἰς τὴν ἀποβάθραν, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐστάθμευσεν ἡ ἀμαξα. Ἀνέβησαν εἰς τὴν ἀμαξαν αὐτὴν καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν ἐξοχὴν.  
 Ἡ θερμικρασία ἦτο ἄλυκα. Ὁ Ὀκτώβριος ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος του. Ἐποχὴ ἀνεξίτητος διὰ τὰς χώρας τὰς πέραν τοῦ ἰσημερινοῦ. Πλοκεῖα αὐρὰ θαλασσία ἐμετρίαζε τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου.  
 Ὁ Πέτρος δὲν ἔλεγε λέξιν. Ἐκώταζε τὴν παράδοξον ἐκείνην πόλιν, μωρητικώσαν ἀπὸ ἀνθρώπους βίαιους, πολυασχόλους, τύπους πάσης φυλῆς καὶ παντός χρώματος, ἀπὸ τοῦ στυλίου μαύρου μέχρι τοῦ καθαυτέρου λευκοῦ.

Ὁ κ. Δελαρζ εἶχεν εὐρῆ αὐτὸ τὸ μέσον διὰ νὰ δείξῃ τὸ Ριον-Ἰανέρον εἰς τὸν εὐνοούμενόν του.  
 Ἄν ἔβλεπεν ἄλλον, δυσκαλεύμενον νὰ ἐξέλθῃ διὰ λόγους οἰκονομίας, θὰ ἤρκετο νὰ τῷ δώσῃ ἓν εἰκοσόφραγον καὶ νὰ τὸν στείλῃ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἀδείας του. Ἀλλὰ διὰ τὸν κόμητα Ριονσά οὐτε πρὸς στιγμήν τὸ ἐσκέφθη, γνωρίζων ὅτι ἀπεποιεῖτο τὰ χρήματα καὶ θὰ προσβάλλετο ἐνδομύχως.  
 Ἐν τούτοις τὸ Ριον ἦτο πολὺ ἀξιόθετον καὶ μαλονότι ἐγνώριζε πᾶσαν τὴν γωνίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ μόνον χάριν τοῦ νεαροῦ γραμματέως του, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὀλοὺν βαθύτερα. Καθημερινῶς συνωμίλει

μαζί του, καὶ αἱ μακαὶ αὐταὶ συνομιλίαι, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀφ' ἑνὸς ὁ Πέτρος ἦνται πολυτίμους πρακτικὰς γνώσεις, ἔκαμαν ἀφ' ἑτέρου τὸν πλοίαρχον νὰ τὸν γνωρίζῃ καλλίτερα καὶ νὰ τὸν ἐκτιμᾷ περισσότερο.  
 Πότε ὁ ναυτικός ἐμύει τὸν νέον εἰς μερικὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἦτο καλὸν νὰ γινώσκῃ ὁ εὐρισκόμενος ἐνὸς πλοίου, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος: πῶς ρίπτουν τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν, πῶς τὰς κυβερνοῦν, καὶ τὰς ἐφοδιάζουσι μὲ πρόφικα καὶ πῶς πρέπει νὰ ἐνεργῇ κανεὶς με ψυχραιμίαν διὰ νὰ σώζῃ ὅσους τὸ δυνατόν περισσοτέρους ἀνθρώπους κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ πανικός εἶνε ὀλέθριος.  
 Ἄλλοτε τοῦ ἐξηγοῦσε τὰς θραπτικὰς ιδιότητας μερικῶν ἐξωτικῶν καρπῶν,

τοῦ κακάου, τῶν καρῶν τοῦ κολᾶ, κτλ. Ἄλλοτε πάλιν τοῦ ὠμιλοῦσε περὶ τῶν μεγάλων αἰσθημάτων, τὰ ὁποία περιποιῶν τινὴν εἰς τὸν ἀνώτερον ἄνθρωπον. Τὸν ἠρώτα εἰ ἐνοοῦσε με τὰς λέξεις πατρις, τιμή, καθήκον, καὶ ἔβλεπε μὲ χαρὰν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ μαρκηαίου Ριονσά κατεῖχε τὰ στοιχεῖα τῆς ὑψηλῆς ἠθικῆς καὶ τὰ ἐγνώριζε τόσο καλὰ ὥστε εἰς κάθε περιστάσει νὰ εἰμπαρῆ νὰ τὰ ἐφαρμόζῃ.

Κάθε φοράν ἠλλαξέ θέμα συνομιλίης ἀλλὰ πάντοτε ἐδίδασκε τὸν νέον, ὁ ὁποῖος συχνὰ τὸν ἐξέπληττε με τὴν εὐθυκρίσιαν του καὶ τὴν ἀπαράμιλλον χρηστότητά του.  
 Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὥρας των ἐκείνης ἐκδρομῆς, ὁ κ. Δελαρζ τῷ ἐξηγοῦσεν ὅ, τι ἔβλεπεν, ἐνῶ ὁ νέος ἐρροφῶσε τὰ λόγια του.  
 Ἐφθασαν μέχρι τῶν προπόδων τοῦ Ζοροβάδου, ὑψηλοῦ λόφου, ὁ ὁποῖος φαίνεται μακρόθεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀναβαίνει κανεὶς εὐκόλα.  
 Ἀλλὰ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ ἀναδοῦν εἰς τὴν κορυφὴν κ' ἐπέστρεψαν πρὸς τὴν πόλιν.

— Μὰ διὰ ποίαν ὑπηρεσίαν ἐβγήκα ἔξω ἐγώ ; ἠρώτησεν ἔξαφνα ὁ Πέτρος.  
 — Διὰ νὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιά, ἀπλοῦστατα. Σὲ βαρύνει αὐτό ;  
 — Ὁ πλοίαρχέ μου ! ἀνεκράξεν ὁ νέος, ἓνα μόνον ἄνθρωπον γνωρίζω πού θὰ ἦτο μὲ τὴν λεπτότητα καλὸς πρὸς ἐμέ: τὸν πατέρα μου !



«Ἐμείνεν ἔξω πολὺ ἀργά.»

— Πραγματικῶς πρέπει νὰ εἶνε καλὸς καὶ λεπτὸς ὁ πατέρας σου, ἀφοῦ εἰμπαρεῖς νὰ μαντεύσῃς καὶ νὰ ἐνηνοῖς ὅλας τὰς λεπτότητας τῶν αἰσθημάτων πού τρέφουσι πρὸς σέ.  
 — Ὁ, πιστεύσατε, κύριε Δελαρζ, εἶπεν ὁ Πέτρος εἰλικρινῶς συγκινηθὴν μένος, ὅτι θὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν διὰ νὰ σὰς εὐλογῶ, διότι ποτὲ δὲν θὰ εἰμπαρῶσω νὰ λησμονήσω ὅσα ἐκάματε δι' ἓνα ἄγνωστον παιδί, εἰς αὐτὸ τὸ ταξίδι, πού χωρὶς σὰς, θὰ τοῦ ἦτο τὸ σῶμα σκληρόν !  
 Εἰσηλθὼν εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐφθασαν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον ἐστιπτόριον, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀμαξα ἐστάματησεν.  
 Εἰς τὴν αἴθουσαν μίαν πολὺ εὐχάριστον

ἐκπληξίς ἀνέμενε τὸν Πέτρον. Ἡ κυρία Ζολλιέ καὶ ἡ μικρὰ Ἐλένη ἦσαν ἐκεῖ.  
 Ἀλλὰ, μολονότι ὁ κ. Δελαρζ καὶ ἡ κυρία Ζολλιέ ἔβαλαν τὰ δυνατὰ των διὰ νὰ προσποιηθῶν τούς ἐκπληκτους, ὁ Πέτρος ἐνόησε γρήγορα ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν προσχεδιασμένα μεταξὺ των, διὰ νὰ κάμουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλέον εὐχάριστον δι' ὅλους.

**Ἔραι χαρᾶς**

Ἐπρογευματίσαν καὶ οἱ τέσσαρες θαυμάσια, ἐπῆσαν ἓνα ἀρωματωδὴ καφεν καὶ μερικὰ *λικέρ*, κατόπιν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἀμαξαν διὰ νὰ κάμουν ἓνα περίπατον μέσα εἰς τὴν πόλιν, μέχρι τοῦ λαμποῦ Βοτανικοῦ Κήπου.  
 Ἐθαύμασαν ἀνεπιφύλακτως τούς ὑψηλοὺς φοινίκας, τὰ παντοειδῆ δένδρα καὶ τὴν τελείαν διάταξιν τῶν πάντων εἰς τὸν κήπον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀληθινὸν θαῦμα.

Ἡ ἀπογευματινὴ ἐκδρομὴ τοῖς ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἰδοῦν τὰς καλλιόνας τοῦ ὄρου, τὴν γραφικὴν ποικιλίαν τῶν κολπίσκων, τούς ὁποίους σχηματίζουν οἱ βράχοι τῆς πολυεχιδῶς ἐκείνης ἀκτῆς.  
 Τέλος, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ἐπέστρεψαν εἰς τὸν λιμένα, ὅπου τούς ἐπερίμενον ἡ λέμβος, ἡ ὁποία τούς ἐπανάφερεν εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τὴν ἰδίαν ρυθμικὴν ταχύτητα, μετὰ τὴν ὁποίαν τούς εἶχεν ἀποθιβάσει τὸ πρωί.

Ὁ Πέτρος, μετὰ τὴν συνήθη του εὐγένειαν, συνάδευσε τὴν κυρίαν Ζολλιέ καὶ τὴν Ἐλένην μέχρι τῆς αἰθούσης καὶ τὰς ἀπεχαιρέτησε, διὰ νὰ ἐπανάλθῃ πλοῖον τοῦ πλοίαρχου του, ὁ ὁποῖος πιθανὸν νὰ τὸν ἐχρησιάζετο.

Ὁ κ. Δελαρζ συνομιλεῖ μετὰ τὸν ὑποπλοίαρχον Ροαγιέ ὅταν ὁ νέος εἰσηλθῆν. Ἐλαμβάνει τὴν ἡμερησίαν ἀναφάναν περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας καὶ ἐφαίνεται εὐχάριστος. Κατόπιν ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπεσφύθη. Ἐμείναν μόνον. Τότε ὁ Πέτρος ὄρμησε πρὸς αὐτὴν καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χεῖρ λέγων :

— Ὁ, πλοίαρχέ μου ! ἐπιτρέφατέ μου νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν θυμωσίαν ἡμέραν πού σὰς χρεωστῶ !...

— Ἀγαπᾶτό μου παιδί, ἀπεκρίθη ὁ ναυτικός, θυσπῶν τὸ σγουρομάλλον κεφάλι τοῦ νέου μετὰ τὴν τραχίαν του χεῖρα, νὰ προσκυνήσουν τῇ Σταύρωσι ; Ἡ Μόρφω δὲν ἠθέλε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς, ὅτε μανούσια εἶχε μάσει ἀπ' τοὺς δχτους τ' αὐλακίου, ὅτε πασχαλιὲς ἀπ' τὰ ποσῆλια τοῦ κήπου τῆς. Δὲν τὴν ἔμαλε, ἔλεγε κουμπιάστα καὶ κλαίοντας στὴ μάννα τῆς, ὅτε γιὰ τὴν ἀμαρτίαν πού δὲ θὰ πάγῃ, οὕτε γιὰ τὰ λόγια τοῦ κόσμου πού δὲ θὰ τὴν ἰδοῦν στὴν Ἐκκλησίαν, ἄς ἀρρωποῦσε αὐτὴ τὴν χρονιά κ' ἄς πέθνησκε, ἀκούς ; θὰ ἔχαιε ἡ Βενετία βελόνι ! ἡ μάννα τῆς εἶχε πολλὰ παιδιά, καὶ ἂν τὴ γλύτωνε ὁ Θεὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, καλὸ θὰ ἔκανε στὸ σπῆτι

Ἄγνοτάτη, δὲν ἤξευρε νὰ κρόπῃ τὰ αἰσθημάτων τῆς καὶ ἀφινεὶ ὅλους νὰ βλέπουν τὴν ἀκατανίκητον κλίσην τῆς πρὸς τὸν μεγάλον τῆς φίλον, ὅπως ἀπελάει τὸν Πέτρον.

**Ἄγνοτάτη, δὲν ἤξευρε νὰ κρόπῃ τὰ αἰσθημάτων τῆς καὶ ἀφινεὶ ὅλους νὰ βλέπουν τὴν ἀκατανίκητον κλίσην τῆς πρὸς τὸν μεγάλον τῆς φίλον, ὅπως ἀπελάει τὸν Πέτρον.**

Αἱ ὥραι περνοῦν γρήγορα ὅταν εἶνε κανεὶς εὐτυχῆς καὶ ὁ Πέτρος ἦτο, ἂν ὄχι τελείως, τούλαχιστον πολὺ.

Προσεπάθει νὰ μεταδίδῃ ὅλας τὰς ἐντυπώσεις του εἰς τὴν προσηλθῆ του ἀδελφὴν, διὰ τῶν ἐκτενῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας τῆς ἔγραφε καθ' ἡμέραν ἐν εἰδει ἡμερολογίου καὶ τῆς ἐστέλλεν ἀπὸ κάθε μέρος ὅπου τὸ πλοῖον προσήγγιζεν. Ἐβουλοῦντο ὅτι καὶ ἡ ἀδελφὴ του θὰ εὕρισκε τὸν καιρὸν ὀλιγοτέρον μακρόν καὶ ἀνακρῶν, ὅταν θὰ εἶχε νὰ διαβάσῃ τὰ συμβάντα του, νὰ συμμερίζεται τὰς χαρὰς του καὶ ν' ἀγαπᾶ μαζί του τούς νέους του φίλους.

(Ἐπειτα συνέχεια)

**ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΤΙΟ  
 MANNA ΚΑΙ ΚΟΡΗ**

Χόρευε ἡ καρδιά τῆς ἀπὸ τὸ παράπονον καὶ κόπον τῆς καίμην, κόβονταν στὸ δάκρυ ἡ Μόρφω τῆς Τσελέπινας, ἡ βεργολιγερὴ κοπέλα τοῦ χωριοῦ μας, πού ἀκόμα δὲν τῆς εἶχαν πῆξει τὸ μυαλό τὰ δεκάτῃ χρόνια τῆς.

Τὴν σάν κτυποῦσε ἡ καμπάνα τῆς Ἐκκλησίας ἀργά-ἀργά καὶ λυπητερά, στέλνωντας μηνύματα ὅτις γρήγος πῶς καρτερεῖ ὁ ξαπλωμένος Θεὸς μας κερὶ καὶ μετάνοιες ; Τὴν σάν καλοῦσαν τὰ σήμαντρα τὰ λευκοῦσι καὶ μὴ ξεχάσουν νὰ σταυρώσουν τὸν Ἐπιτάφιον περνώντας σκυρτὰ καὶ σταυρωτὰ ἀποκάτω τοῦ, γιὰ νὰ τὰ φυλάξῃ γερὰ ὡς τοῦ χρόνου ; Τὴν σάν καρτεροῦσε ὁ Σταυρωμένος Χριστὸς τὰ μαγουσάκια καὶ τὰ πασκαλιὰ ἀπ' τὰ τρεμουλιαστά κ' ὄθια χεράκια τῶν κοριτσιῶν τῆς ἡλικίας, πού παπαροῦνες ἀπ' τὴν ντροπὴ, γιὰ τὴν ἄσχητον τὸν κόσμον νὰ προσδιατοῦν, μετὰ τὸ κεφάλι σκυρμένο καὶ σκιασμένα σάν κέρδικες τοῦ βουνοῦ θὰ πάγουν, δὲ γινεῖ ἄλλοῶς, νὰ προσκυνήσουν τῇ Σταύρωσι ; Ἡ Μόρφω δὲν ἠθέλε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς, ὅτε μανούσια εἶχε μάσει ἀπ' τοὺς δχτους τ' αὐλακίου, ὅτε πασχαλιὲς ἀπ' τὰ ποσῆλια τοῦ κήπου τῆς. Δὲν τὴν ἔμαλε, ἔλεγε κουμπιάστα καὶ κλαίοντας στὴ μάννα τῆς, ὅτε γιὰ τὴν ἀμαρτίαν πού δὲ θὰ πάγῃ, οὕτε γιὰ τὰ λόγια τοῦ κόσμου πού δὲ θὰ τὴν ἰδοῦν στὴν Ἐκκλησίαν, ἄς ἀρρωποῦσε αὐτὴ τὴν χρονιά κ' ἄς πέθνησκε, ἀκούς ; θὰ ἔχαιε ἡ Βενετία βελόνι ! ἡ μάννα τῆς εἶχε πολλὰ παιδιά, καὶ ἂν τὴ γλύτωνε ὁ Θεὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, καλὸ θὰ ἔκανε στὸ σπῆτι

τῆς ὄχι κακὸ, καὶ τί τὴν θέλει τέτοια ζωὴ ; ἡ καλὴ ἡμέρα, φαίνεται ἀπ' τὸ πρωί.  
 — Αὐτὰ πού μοῦ κάνει σήμερα, τῆς ἔλεγε ἡ μάννα τῆς, θὰ τὰ γράφω ὅλα στὸν πατέρα σου πού κάθεται καὶ βασανίζεται γιὰ σένα στὰ ξένα.

— Καὶ μήπως εἶνε κανένας φτωχὸς καὶ κακογνωτισμένος ὁ πατέρας μου, τῆς ἀπολογηθῆκε, γιὰ νὰ ξεχωρίσω ἐγὼ μοναχὰ ἀπ' τὰς ἄλλες κοπέλας ; Ὅλας νὰ πᾶν μετὰ τὰς κηνοῦργιας φορεσιὰς τους κ' ἐγὼ μὲ τὰ προπέρινα ; Ὁ πατέρας σου στέλνει κάθε τόσο ἔξωδα, μὰ δὲ λές πῶς ἔχεις κοριττοὺ πού θέλει κ' αὐτὸ νὰ φανῇ σάν ἄνθρωπος στὸν κόσμον. Ὅλο καταφρονημένα θὰ βγαίνω ;

— Καὶ δὲ μοῦ λές, μωρ' ἀγλύκατη, ποιὲς εἶν' αὐτὲς αἱ κοπέλας πού ἔβαλαν σήμερα μετὰ τὸ Χριστὸ ξαπλωμένο τὰ κατακείνουρα ;  
 — Νὰ ! ἡ Νίτσα τοῦ Χρόνη. Δὲν τὴν εἶδες πού πέρασε ἀπὸ μπροστὰ μας ;  
 — Εἶδες κ' ἄλλη καμμιὰ ;  
 — Αὐτὴ εἶδα, αὐτὴ λέω. Τί ; ὁ πατέρας τῆς εἶνε ἀνώτερος ἀπ' τὸν δικὸν μου ;  
 — Ἡ φιλενάδα σου ἡ Νίτσα ἔχει πού νὰ μοιάσῃ. Μία θεῖα τοῦ πατέρα τῆς τὴν εἶχαν βγάλει ἐκεῖνα τὰ χρόνια στὸ χωριὸ Δουλοῦδω. Κι' αὐτὴ Δουλοῦδω θὰ γένει. Ἀκούς ἐκεῖ ; Δὲν ἀποβάσταξε πρὸ ξωπαρμένο καὶ τὸ φεροπερήσαν δυὸ μέρες ἀκόμα ὅσο νὰ ῥθῇ ἡ Λαμπρὴ γιὰ νὰ φορέσῃ τὰ πασχαλιὰτικα, πρόβαλε σήμερα νωρὸς καὶ πρῶτα σάν ἀνθισμένη μυγδαλιὰ τὸ Γενάρη. Βγάλ' το ἀπὸ τὸν νοῦ σου ! Δὲν εἶμαι ἐγὼ Χρόνια νὰ με τραβοῦν τὰ παιδιά ἀπὸ τὴ μύτη, ἐγὼ χαλασοσπίτσια δὲ γίνωμαι. Ἐμένα με λέν Τσελέπινα, πού λέει ὅλος ὁ κόσμος, μὰ τ' ὄνομά τῆς. Τώρα πού σ' ἔχω στὰ χεῖρα μου ἐγὼ θὰ εὐ κυβερνήσω ὅσο νὰ σὲ παραδώσω σὲ πεθερὰ, καὶ σάν ψηθῇ τὸ μυαλό σου, τότες θὰ καταλάβῃς τὴ μάννα σου τί ἀξίζει. Ἐτοί θὰ φυλάξῃς σπῆτι, μωρὴ ; νὰ μελέτῃς τί παλαβομάρες κάνει ἡ μιά καὶ τί χαλασομοὺς κάνει ἡ ἄλλη, γιὰ νὰ τὰ κάνῃς καὶ σύ ; Σοῦ τὸ εἶπα μιά, σοῦ τὸ εἶπα δυό, τὸ ντύσιμο δὲν κάνει νὰ κτυπά, στὰ μάτια τοῦ κόσμου, πάντα ταπεινὸ καὶ μέτριο πρέπει νὰ εἶνε. Ὅχι—γιὰ δέτε μας τί φοροῦμε, —καὶ φτάσε με καὶ νὰ σὲ φτάσω. Κακομοῖρα, κακομοῖρα ! Μὲ τὰ φανταχτερά ρούχα θὰ ξιπάσῃς τὸν κόσμον ; Ὁ κόσμος δὲ θέλει περφηάνειες, θέλει φέρσιμο, θέλει νεικοκυροσύνη, θέλει φρονημάδα.

— Κ' ἔχεις παράπονον ; Μήπως σὲ ντροπιάσει ποτέ ; τῆς εἶπε ἡ Μόρφω ἀγριεμένη.

— Νὰ με ντροπιάσῃς ; Κ' ἐγὼ πού ἤμιον ὡς τώρα ; Νὰ ! τώρα με ντροπιάζεις. Τὴ παιδεύομαι ἐγὼ τόσο καιρὸ μετὰ τὰ παιδιά, καὶ ἂν τὴ γλύτωνε ὁ Θεὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, καλὸ θὰ ἔκανε στὸ σπῆτι

μέρα να σηκώσης κεφάλι; Και σά μās στέλνει έξωδ' ο πατέρας σου, πώς σου περνά απ' τή γνώση σου; Να τὰ λυγνίζομε εμείς εδὼ ἀλύπητα; Δὲν τὴν ξέρεις τὴν παροιμία; «Ὁ ἄντρας κουβαλοῦσε τὰς λίρες μὲ τὸ σακκί κ' ἡ γυναίκα τὰς ξόδεμα μὲ τὸ βελόνι καὶ τὸν προσπέρασε». Δὲ θὰ μὴ πῆ, κορίτσι μου, ἡ πεθερὰ τί σου φέρεσα, θὰ μὴ πῆ τί σου δίνω. Καὶ σὰν ἐρθῆ ἡ ὥρα νὰ σκεθοῦμε γιὰ παντρεία, νὰ ἴδουμε ποῖα θὰ βρῆ τὸν καλῖτρον ἡ Χρόνινα ἡ ἐγὼ; ... Σώπαες τώρα, παληκοκόριτσο, εἰ... Τὸ κατὰλαδες στὸ τέλος τὸ σωστό. Τρακίσου τώρα! Σῦρε νὰ νιφτῆς κ' ἔλα νὰ πάμε στὴν Ἐκκλησίᾳ!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

**ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ**  
**ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ**

'Αγαπητοί μου,



Α σὺς παρουσιάσω σήμερον τὴν μικρὰν μαθήτριάν τοῦ κ. Σιγάλα, τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀπαγγελίας, δεσποινίδα Μαρίαν Κοκινιώτη. Μᾶς τὴν παρουσιάσαστε καὶ αὐτὰς τὴν π. ἐβδομάδα τοῦ ἔδωκε τὴν ἐτήσιον τοῦ «καλλιτεχνικῶν ἐσπερίδα» εἰς τὸν «Παρνασσόν».

Τὴν ἠκούσαμεν νὰπαγγέλλῃ τὸν «Κρόνον», κωμικὸν μινέλογον τοῦ διδασκάλου τῆς, ἓνα ποιήμα τοῦ κ. Πολέμη «Δύπη καὶ Χαρά», καὶ εἰς τὸ τέλος διάφορα μικρὰ διαφόρων. Καὶ τὴν ἐθαυμάσαμεν μαζί μὲ ὄλον τὸ ἀκροατήριον καὶ τὴν κατεχειροκροτήσαμεν. Μᾶς ἔκαμε νὰ γελάσωμεν μὲ τοὺς μορφομοῦς τῆς, μὲ τοὺς τόνους τῆς, μὲ τοὺς χρωματισμούς τῆς, καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ συγκινηθώμεν μὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐμφορμὴν τῆς. Διότι ξέρουμε πόσον ἐτών εἶνε ἡ μικρὰ αὐτὴ καλλιτέχης; Δὲν θὰ τὸ πιστεύσατε; Τεσσαρὶν μόνον, τὸ πολὺ πέντε! Μία μπερτέκα καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἐνομιζάτε ὅτι μόνον τὸ κλάμμα τῆς, τὸ τσίριγμα τῆς, θὰ ἠμποροῦσε νὰκουσθῆ ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἀκρὴν μίᾳς ἀπεράντου αἰθοῦσης. Καὶ ὅμως ἠκούσθη... ἡ καλλιτεχνικὴ ἀπαγγελία τῆς. Ἦμιον εἰς τὴν τελευταίαν σειρὰν τῶν καθισμάτων καὶ δὲν ἔχασα λέξιν. Καὶ μὲ τὴν θάρρος παρουσιάσθη εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀπήγγελλεν ἔμπρὸς εἰς χιλίους ἀνθρώ-

πους! Καὶ μόνον αὐτὸ ἂν εἶχεν, ἡ μικροῦλα θὰ ἦτο κατὰ τί. Ἔχει ὅμως τόσα ἄλλα, ὥστε καταντᾷ φαινόμενον. Καὶ θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ προφητεῖσθῃ, ὅτι ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἀπαγγέλλῃ τόσον εὐμορφα, ἡ Μαρία Κοκινιώτη θὰ γίνῃ μία καλλιτέχνης, μία ἠθοποιὸς μεγάλη, μεγαλειτέρα ἀπὸ ὅλας ὄσας ἔχομεν τώρα. Διὰ τί ὄχι; Οὐτε ἡ Μαρίκα Κοκοπούλη οὐτε ἡ Κυδέλη, ὅταν ἦσαν πενταεταῖς, δὲν ἀπήγγελλαν βέβαια εἶτα. Καὶ ἀφοῦ ἀπὸ τώρα ἡ μικρὰ Κοκινιώτη κάνει θαύματα, τί θὰ κάμῃ, ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν;

Ἐν τούτοις αἱ προφητεῖαι ποῦ στηρίζονται εἰς τέτοιαν βᾶσιν, σπανίως ἐκκληθεύουν. Διότι τὰ παιδικὰ τάλαντα εἶνε ἀπατηλά. Συνήθως δὲν διατηροῦνται, χάνονται μὲ τὴν ἡλικίαν. Κάποτε μάλιστα δὲν πρόκειται διόλου περὶ τάλαντων, περὶ καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυίας. Καθόλου ἀπίθανον ἔξαρτα ἡ μικρὰ αὐτὴ Κοκινιώτη νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ μίαν παιδικήν, νησιακὴν καλλιτέρα, ἐξυπνάδα, ζωηρότητα, μιμητικότητα, τσαχπινιά, τὴν ὅποιαν ἐξεμεταλλεύθη καταλλήλως ὁ διδάσκαλός τῆς. Ἄλλ' οὐτε αὐτὴ ἡ ζωηρότης, οὐτε ἡ δυνατὴ φωνή, οὐτε τὸ θάρρος κάμνουν τὸν καλλιτέχνην. Διὰ τὸ εἶνε κανεὶς καλλιτέχνης, πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ μέσα του. Ἡ ψυχὴ του πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἶνε καλλιτεχνικὴ διὰ νὰ ἠμπορῆσῃ νὰ τὴν ἐκφράσῃ σιγασιγὰ, μὲ κόπον καὶ μὲ καιρὸν. Ὡς εἴμποροῦμε λοιπὸν νὰ εἴπωμεν ἂν ἔχῃ ἡ ὄχι καλλιτεχνικὴν ψυχὴν ἓνα κορίτσακι πέντε ἐτῶν; Αὐτό, ἂν εἶνε, θὰ φανῆ ἀργότερα. Ἐκείνο δὲ ποῦ φαίνεται πρὸς τὸ παρόν, δὲν εἶνε παρ' ἀπλῶς ἀξιοπεριέργον. Ἐν γένει τὰ τάλαντα δὲν φανεροῦνται ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν. Ναί μὲν τὸ τάλαντον τοῦ Ἡρακλέους νὰ φανεῖται ὑδρας καὶ τὸ τάλαντον τοῦ Ἐρμού νὰ κλέπτῃ πρόβατα, ἐφανερῶθησαν ἀπὸ τὴν κοῦνιαν, ὅταν καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ ἡμίθεος ἦσαν ἀκόμη βρέφη. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ λέγει ἡ μυθολογία... Τὰ τάλαντα τῶν θνητῶν ἀνθρώπων σπανιώτατα εἶνε τόσον πρῶτα, καὶ πάλιν ἀπὸ ἐκατὸν τοιαύτας ἐκπληκτικὰς ἐμφανίσεις, αἱ ἐνενηντασνέα εἶνε ἀπατηλά.

Διὰ τοῦτο περισσοτέρας ἐλπίδας θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ στηρίξῃ εἰς μίαν ἄλλην μικρὰν μαθήτριάν τοῦ κ. Σιγάλα, τὴν Δίδα Φλωραν Βορδῶνη. Αὐτὴ ἔχει τοῦλάχιστον κάποιαν ἡλικίαν, εἶνε δεκατριῶν δεκατεσσάρων ἐτών. Καὶ ἀπαγγέλλει θαυμάσια. Ἔχει μίαν τόσον ὠραίαν, δυνατὴν, δροσερὰν καὶ γλυκεῖαν φωνήν, καὶ φαίνεται νὰ ἔνοχῃ καὶ νὰ αἰσθάνεται τόσον πολὺ ἐκεῖνα ποῦ λέγει! Αὐτὴ μάλιστα. Ἄν ἀπεφάσκει νὰφοροῖσθῃ εἰς τὸ θέατρον, εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ ἐγίνετο μεγάλη.

Σὺς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΡΩΝ

**Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ**

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἄλλὰ καθ' ὅδον τὸ σχέδιόν των αὐτὸ κάπως ἐτροποποιήθη, διότι μετ' ὀλίγον συνήντησαν δύο ξένα πρόσωπα, τὰ ὅποια εὕρισκοντο πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν.

Τὸ πρῶτον ἦτο νεαρὸς εὐπατριδὴς ὀνομαζόμενος Καρδῆνιος, μιούτρελλος ἀπὸ τὴν ἀτιμον διαγωγὴν ἐνὸς ψευδοῦς φίλου, ὁ ὁποῖος τῷ εἶχε κλέψῃ τὴν μηνστήν του.

Ὁ νεὸς αὐτός, εἰς τὸν παρεξουμὸν τῆς παραφροσύνης του, εἶχε πάρῃ τὰ βουνά.

Τὸ δεύτερον πρόσωπον τὸ ὅποιον συνήντησαν ὀλίγον ὑστερα, εὐρέθη νὰ εἶνε —κατὰ πολὺ παράδοξον σύμπτωσιν, διότι οὐτε κἀν ἐγνωρίζοντο μεταξύ των, — ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ κακοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε προδώσῃ τὸν Καρδῆνιον. Ὑπέφερε καὶ αὐτὴ τὸσον πολὺ ἀπὸ τὴν κακομεταγείρισιν τοῦ ἀνδρός τῆς, ὥστε ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καὶ τῶρα περιπλανᾶτο εἰς τὰ βουνά, μετῃ μριζισμένη εἰς νεαρὸν χωρικόν.



Ὁ κουρεὺς καὶ ὀφθαλμικός, συναντήσαντες τὰ δύο αὐτὰ δυστυχῆ πλάσματα, τὰ μετεχειρίσθησαν μὲ τὸσω μεγάλην καλωσύνην κ' εὐγένειαν, ὥστε τὰ ἔκαμαν, ὄχι μόνον νὰ τοὺς ἐμπιστευθῶν προθύμως διὰ τῶν τὰ περιστασιακά, ἀλλὰ καὶ νὰποφασίσουν νὰ τοὺς συντροφεύσουν εἰς τὸ ταξίδι των. Ὁ κουρεὺς εἶς ἄλλου ἐφάρωσεν εἰς τοὺς νέους του συνταξιδιώτας ποῖοι ἦσαν καὶ πῶς ἐπήγαιναν πρὸς συνάντησιν τοῦ καλικοῦ τῶν φίλου, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν καταφέρουν διὰ δόλου νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ νεαρὰ κυρία, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο Δωροθέα, ἀλλὰ τὴν ὀνομάζον Πριγκιπίσαν Μικομικόναν, διὰ νὰ κάμῃ μεγαλειτέραν ἐντόπωσιν εἰς τὸν πλανόδιον ἱππότην, ἐδέχθη εὐχαρίστως νὰ τοὺς βοηθῆσῃ εἰς τὸ σχέδιόν

των καὶ ἐπωφαλῆθη τῆς πρώτης εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐνδύθῃ τὰ φρέματα, τὰ ὅποια εἶχε προμηθεύσῃ εἰς τὸν κουρεῖα ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου.

Μετ' ὀλίγον κατώρθωσαν νὰ εὕρουν τὸν Δὸν Κιχώτην. Πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Σάντσου Πάνθου, τὸ σχέδιόν των ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Εὐκόλως ἐπέισαν τὸν ρομαντικὸν ἱππότην, ὅτι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ὄφειλε νὰ πάρῃ διὰ νὰ τιμωρῆσῃ ἐνὰ ἀγριον γίγαντα δι' ὅσα κακὰ εἶχε κάμῃ εἰς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην Πριγκιπίσαν, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιάδων λευγῶν ἀπὸ ἐκεῖ, ἦτο ἀκριβῶς ὁ δρόμος πῶς ἐπερνούσεν ἀπὸ τὸ χωριὸν του.



Ἐπειδὴ τὸ ταξίδι αὐτὸ ἦτο πάρα πολὺ μεγάλον διὰ νὰ τὸ κάμουν εἰς μίαν μόνον ἡμέραν, ἀπεφάσισαν νὰ σταματήσουν καὶ νὰ διανυκτερεύσουν εἰς ἓν πανδοχεῖον, τὸ ὅποιον εὕρισκετο ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸ ὅποιον μὲ φρίκην ἀνεγνώρισεν ὁ Σάντσος ὡς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο πανδοχεῖον, τὸ ὄλεθρον, ὅπου καὶ ἄλλοτε εἶχον καταλύσῃ καὶ ὅπου ὁ δυστυχῆς ἱπποκόμος εἶχε τιναχθῆ μὲ τὸ πᾶπλωμα... Ἡούρασεν ὅμως μὲ τὴν σκέψιν ὅτι δὲν ὑπέρχε πιθανότης νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ ἴδιον ἀστέρον, τῶρα ποῦ διήθυνε τὸν μικρὸν ὄμιλον ὁ κουρεὺς. Τῶντοι τὰ τῆς διανυκτερεύσεως τῶν ταξιδιωτῶν ἐκανονίσθησαν γρήγορα καὶ κατὰ τρόπον ἱκανοποιούντα ὅλους. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔβαλαν νὰ κοιμηθῇ τὸν Δὸν Κιχώτην, διότι αὐτὸς προπαντὸς εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ ὕπνου.

Οἱ ἄλλοι ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ Σάντσου, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἰσογείου μὲ τὸν ξενοδόχον καὶ τὴν οἰκογένειάν του, καὶ ἀφοῦ ἐδείπνησαν, ἤρχισαν νὰ διηγούνται διαφόρους φαιδρὰς ἱστορίας. Ἐξάρτα ἓνας φοβερὰς κρότος ἠκούσθη ἀπὸ τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐκοιμάτο ὁ Δὸν Κιχώτης. Καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ κατέβησαν ὁ Σάντσος, κατρακυλῶν τὴν σκάλαν καὶ ξεφωνίζων:

— Βοήθεια! βοήθεια! Ὁ ἀφέντης μου πιάστηκε μὲ τὸν γίγαντα, τὸν ἐχθρὸν τῆς Πριγκιπίσης Μικομικόνας! Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια φοβερὰ μάχη! ... Ὁ ἀφέντης μου ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ γίγαντα σὰν πράσο! Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!... Τὸ αἶμα του ἐπλημύρτισε ὄλο τὸ οἶκι καὶ τὸ κεφάλι του κολυμπᾷ μέσα στη μέση!... Τὸ κεφάλι, Παναγία μου! Σ' ὅλη τὴν Ἰσπανίαν δὲν ὑπάρχει ἀσκή κρασιοῦ μεγαλιτέρο ἀπ' αὐτὸ τὸ κεφάλι!... — Ὡ συμφορά μου! ἀνέκραξεν ὁ ξε-

νοδόχος· καλέ, θὰ ἔκοψε τ' ἀσκία μου μὲ τὸ καλλιτέρο μου κρασί!...

Ἄρμησαν ὅλοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Δὸν Κιχώτη, ὅπου τοὺς ἐπεριμένα τὸ ἐκπληκτικώτερον θέαμα.

Ὁ ἱππότης εἶχε κειμηθῆ βαθεῖα, φερῶν ἓνα νυκτικὸν σκούφον, κόκκινον καὶ λιγδωμένον, τοῦ ξενοδόχου. Ἄλλ' ὑπὸ τὸ κράτος δεινοῦ ἐφιάλτου, εἶχε πεταχθῆ ἀπὸ τὸν ὕπνον του καὶ τυλίξας περὶ τὸν ἀριστέρον βραχίονα μίαν κουβέταν ἀντὶ ἀσπίδος, ἔδραξε μὲ τὴν δεξιάν τὸ ξίφος. Καὶ τῶ-

ρα ἦτο ὄρθιος, ὄνειρούμενος μὲ ἀνοιχτὰ μάτια διὰ συνάπτει κρατερῶν ἀγῶνα μὲ τὸν γίγαντα καὶ μοιρᾶζων φοβερούς ξιρισμούς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Εἰς τὸν τοῖχον, πλησίον τῆς κλίνης, ἦσαν ἀραδιασμένα πολλὰ ἀσκία, γεμάτα καλὸν κρασί. Ἐναντίον αὐτῶν ἐμάχετο ἀπεγνωσμένως ὁ ἱππότης, καὶ τόση ἦτο ἡ μανία μὲ τὴν οὐσίαν τὰ προσέβαλλον, ὥστε καθὲς του ξιρισμὸς ἐπροξενούσε μεγάλας σχισμάς εἰς τὰ δέρματα, ἀπὸ τὰς ὁποίας τὸ κρασί ἔβρεεν εἰς τὸ πάτωμα ποταμηδόν.

Ἐξω φρενῶν ὁ ξενοδόχος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς μεγάλης ἐκείνης ζημίας, ὄρμησας κατὰ τοῦ Δὸν Κιχώτου προτεινῶν τοὺς γρόνθους του, καὶ ἐὰν ὁ κουρεὺς καὶ ὁ Καρδῆνιος δὲν τὸν συνεκράτουν, αὐτὸς θάνεπλήρων καλλίστα τὸν γίγαντα. Μὲ ὄλ' αὐτὰ, ὁ ἀσθενῆς ἐγκέφαλος τοῦ Δὸν Κιχώτου ἐξηκολούθει νὰ κατέχευται ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ ἐφιάλτου. Ἐπιτέλους ὁ κουρεὺς ἔφερεν ἓνα κάδον μὲ κρύον νερὸν καὶ ἤρχισε νὰ τὸν καταβρέχῃ, γενναίως. Ἡ ψυχολογία αὐτῆ τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν ὕπνον του ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ τὸ ὄνειρόν του, διότι ἴδων τὸν ἐφημέριον καὶ ἐλλαδῶν αὐτὸν ὡς τὴν πριγκιπίσαν Μικομικόναν, ἐγονάτισεν ἔμπρὸς του μὲ μεγάλον σεβ-

σμὸν καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ... Ὅλη ἡ συντροφία, ἐκτὸς τοῦ ξενοδόχου καὶ τῆς συζύγου του, διεσκέδασε πολὺ μὲ αὐτὸ τὸ ἐξαρνητικόν. Ἐπιτέλους μὲ μεγάλον κόπον, ὁ ἐφημέριος, ὁ κουρεὺς καὶ ὁ Καρδῆνιος κατώρθωσαν νὰ ξαναβάλλουν τὸν Δὸν Κιχώτην εἰς τὸ κρεβάτι του, ὅπου, τελείως πλέον ἀποκαμωμένος, ἐκοιμήθη πάλιν βαθεῖα. Οἱ ἄλλοι ἀπεσώθησαν καὶ μετὰ πολλὰς προσπάθειάς ὁ ἐφημέριος κατώρθωσε νὰ καθήσυχασῃ τὸν ξενοδόχον, ὑποσχόμενος νὰ τῷ πληρώσῃ ὅλοκληρον τὴν ἀξίαν τοῦ χυθέντος οἴνου καὶ τῶν κατατραφέντων ἀσκῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὅταν ὁ Δὸν Κιχώτης ἀφύπνισθη ἀπὸ τὸν βαθὺν καὶ εὐεργητικὸν ὕπνον, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε βυθισθῆ μετὰ τὴν μάχην του ἐναντίον τῶν ἀσκῶν, εἶδεν, ὄρθιον παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, τὸν Σάνσον Πάνθαν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκτύπησε μὲ τόσον θλιβερὸν ὄφρος, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἱππότης τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς.

Ἐνθ' ὁ Δὸν Κιχώτης ἐκοιμᾶτο, εἰς τὸ πανδοχεῖον ἐκεῖνο εἶχον φθάσῃ δύο-τρῆς συνοδείαι ἐπίπλων ταξιδιωτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων, — παράδοξον τῶντοι, — ἔτυχε



νὰ εἶνε ὁ σύζυγος τῆς Δωροθέας Δὸν Φερνάνδος καὶ ἡ Λουκίνδα, ἡ νεαρὰ μνηστὴ τοῦ Καρδῆνίου, τὴν ὁποίαν ὁ ἀπίστος Δὸν Φερνάνδος τοῦ εἶχε κλέψῃ. Τὰ διάφορα αὐτὰ πρόσωπα εἶχον μείνη ὡς ἀπολιθωμένα ἐκτὸς ἀντικρύσθησαν ἐκεῖ ἀπροόπτως.

Ἐπηκολούθησε μίᾳ ἐξήγησιν καὶ εἰς τὸ τέλος ὁ Δὸν Φερνάνδος, συναίσθανθεὶς τὸ σφάλμα του καὶ βασιζόμενος ὑπὸ τύφῳς, ὑπεσχέθη νὰ ἀλλάξῃ διαγωγὴν καὶ νὰ ζῆσῃ τοῦ λοιποῦ ὡς τίμιος ἀνθρώπος. Οὕτω συνεφιλιώθησαν. Καὶ ἡ μὲν Λουκίνδα ἀπεδόθη εἰς τὸν μνηστῆρα τῆς Καρδῆνιον, ὁ δὲ Φερνάνδος ἀνέλαβε τὴν ἐγκαταλείλειμένην σύζυγόν του.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ, τὰ ὅποια ἐχαροποιήσαν ὅλους τοὺς ἄλλους, κατέστησαν τὸν Σάντσον Πάνθαν περιλυττον.

(Ἔσται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Τὸ κρασί ἔχονέτο ποταμηδόν... (Σελ. 151, στ 5')

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[Αναμνησικός από τον πόλεμον τοῦ 1897.]

Ὅρες ἐθαδίζαμεν, μετὰ κεφάλια σκυμμένα, μετὰ βήματα ἀργά, μετὰ στήματα στεγνά, χωρὶς νὰ δμλοῦμε πλέον. Ὅλα εἶχαν ἀπαυθῆσαι ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴν μας. Ἡμεθεῖς ἓνα κοπάδι νικημένων. Γιὰτὶ ἐνίκηθήκαμε; Ποῖος ἔσφαλε; Τώρα τοῦ μᾶς πῆγαινα; Τίποτε δὲν ἤξεύραμεν. Ἐθαδίζαμεν. Ὁ ἓνας ἐπῆγαινε τυφλὰ ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, στρατιώται, λεγῆται καὶ ἀξιωματικοὶ ἐξισωμένοι στὸν ἀτελειώτον δρόμον τῆς ἀπελπισίας.

Ὁ ἀνήφορος ἦτον κοπιώδης. Τὰ τσαρούχια ἐγλυστρουσαν στὰ χαλίγια τὰ κοντάκια ἐκτυπούσαν μετὰ θυμὸν γὰρ νὰ στηρίξουν τὰ παραλυμένα πόδια, καὶ μετὰ τὸν θυμωμένον δούπον ἢ βλαστήμιες ἐβγαίναν βραχνῆς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ λαχναίσματα. Ἐνας στρατιώτης γερόντιον ἀνέβαινε στὴν περὶ ὀδὴν ράχη καὶ σώματα ποῦ δὲν ἤμπορούσαν πλέον νὰ βαδίσουν, κατέρρεαν ἐκεῖ ὅπου ἐστέκοντο, μετὰ ἄχος, μετὰ βογγητὸ δένδρου ποῦ πέφτει ἀπὸ τὸν κέρα. Ὁ ἀξιωματικὸς ἤρχετο ἀπ' ὀπίσω, συλλογιζόμενος, σκιοισμένος, ἀκουμπῶν σ' ἓνα ραβδί, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐμπρός του. Ἐξαφνὰ ἐκτόνταπτε στὰ πόδια τοῦ ξαπλωμένου

στρατιώτου. Ἐστέκετο μὴ θέλων νὰ λοξοδρομήσῃ, νὰ κάμῃ, τρία βήματα περιττά, καὶ ἐφώναζε θυμωμένος:

— Ἐμπρός! Ἐμπρός!  
Ὁ στρατιώτης τὸν ἐκύτταζε χωρὶς νὰ κινήθῃ καὶ ἔλεγε.  
— Δὲ μπορῶ.

Ἡ φωνὴ του ἦτον ἀπειλητικὴ. Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐπέμενε. Ἀφοῦ ἐστάθη, ἐγύριζε καὶ ἔβλεπεν ὀπίσω του τοὺς ἄλλους ποῦ ἤρχοντο σιγὰ σιγὰ, ἀπὸ κάτω, ἀραιά, ἀτακτα, μιὰ στραβὴ σειρὰ ἀπὸ πλάτες κωτωμένες, σύροντες τὴν κουβέρταν, τραβῶντες τὸ σακκίδιο, βαρῶ ἀπὸ φυσίγγια. κρατοῦντες τὸ ὄπλον ἀνάποδα στὸν ὦμον. Καθένας ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκράτει τὸν σταυρὸν του.

Ἐπειτα, ἀπὸ τὴν κορυφὴν, ἀρχίει πάλιν ὁ ἀπότομος κατήφορος. Τὰ γόνατα ἔτραμαν, σὰν ἔτοιμα νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τοὺς ἄρμούς, καὶ οἱ ἄνδρες ἐκλονίζοντο καὶ ἐγλυστρουσαν, μεθυμένοι ἀπὸ τὴν κόρασιν. Καὶ τὰ τσαρούχια ἐπλήγωναν τὰ δάκτυλα. Τσαρούχια ἐφορούσαν καὶ πεζοὶ καὶ σακκανεῖς, ὅσοι δὲν εἶχαν περὶ ἀρθύλους. Τότε οἱ στρατιώται τὰ ἐβγαίαν, τὰ πετοῦσαν, πετατὰ κουρέλια, καὶ ἐθαδίζαν ξυπόλυτοι, προσεκτικὰ, ἐπάνω στὰ μυτερὰ κομμάτια τῶν βράχων.

Τὸ μονοπάτι κατέβαινε στὴ φάραγγα

ἀπὸ κάτω ἀπὸ πλατάνια. Μιὰ δροσιὰ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν κοίτην μαζὴ μ' ἓνα στεγνὸ μούρμουρισμα.

— Νερό! Μωρὲ νερό!  
«Νερό!... ἐφώναζαν ψευδᾶ τὰ πλατάνια καὶ οἱ βράχοι τῆς χαρῆρας, σὰν νὰ περιέπαιζαν.

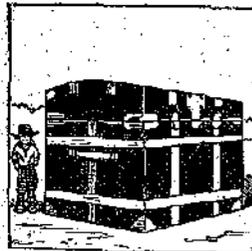
Ἡ δύσα ἔδωσε φτερά στὰ πληγωμένα πόδια. Οἱ διψασμένοι ὤρμησαν στὸν κατήφορο καὶ τὸ ἀλλάκι ἐμαύρισε ἀπὸ σώματα πεσμένα πρόσωπα ἀπὸ πάνω του. Ἡ κούρασις, ἡ ἀγανάκτησις, ἡ ἀπελπισία, ἐπνίγησαν ὀλίγας στιγμὰς μέσα στὸ ξένοιστο νερὸ ποῦ ἐκυλούσε ἀνάμεσα στὰ βότσαλα καὶ ἐγαργάλιζε τὰ πολυτριχία καὶ ἔτραχε... ἔτραχε ξεκαρδισμένον σὰν παιδάκι παιχνιδιάρικο. Ἐπομεινάρια τῆς γαλιέτας ἐξεχώσθησαν ἔπειτα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ φυσίγγια, ἐμουσκεύοντο στὸ νερὸ καὶ ἐροκανίζοντο ἀργά, μετὰ ἀνοσιάν.

Ἐπέρασαν μερικά λεπτὰ ληθμονησίας, ὡς νὰ ἦτον τὸ νερὸ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι τοῦ παραμυθιοῦ. Τὸ βουρὸ ὕψωνεν ἐμπρός καὶ πίσω μας βραχνῶδες προσασίας. Τὸ ξεκούρασμα ἦτον μεθυστικόν, σὰν ἐρωτικὸν ἀγκάλιασμα. Ἡ φύσις μᾶς ἐσκέπαζεν ἀπὸ τὴν καταδίωξιν. Ἡ σιωπὴ ἐνανοῦριζε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἓνα ὄνειρον ἐπέρασε καὶ ἐγαίεισε τὰ κουρασμένα μέτωπα...

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

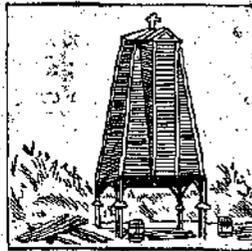
Γιγαντιαῖον κιβώτιον



Τὸ κιβώτιον αὐτὸ, περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐποίου εἰμπορεῖ κατεῖς νὰ λάβῃ ἰδέαν ἀναγκρίων αὐτὸ πρὸς τὸν πλησίον τοῦ ἰστάμενον ἄνδρα, κατεσκευάσθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ἐνας ἰδιότροπος κατεσκευάσεν οὕτω, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ πῶ χρησιμῆ καὶ ὡς ἐξοχικὴ οἰκία τὸ καλοκαίρι.

Διὰ τὰς νυκτερίδας



Τὸ περίεργον αὐτὸ ἐν εἶδει κωδωνοστασίου οἰκοδόμημα εἶνε Ἄσυλον Νυκτεριδῶν. Εἰς τὸ Τεξᾶς ὑπάρχουν πολ-

λά τοιαῦτα, διότι αἱ νυκτερίδες, ἀποδεκατίζουσαι τὰ ἐντομα, εἶνε εὐεργετικαί. Εἰς τὸ ἑσωτερικὸν τοῦ πυργίσκου τοῦτου εὐρίσκονται πολυάριθμα πέταυρα,

ἀπὸ τὰ ὀπιῖα κρεμῶνται τὴν ἡμέραν τὰ ὑμένοπτα καὶ κοιμῶνται ἡσύχως. Τὴν νύκτα ἐξέρχονται καὶ τρώων τὰς μυριάδας τῶν ἐντόμων, τὰ ὅποια λυμαίνονται τὴν χώραν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Grid puzzle with letters A through G and numbers 1 through 7. The grid is 7x7. Row 1: A, B, C, D, E, F, G. Row 2: A, B, C, D, E, F, G. Row 3: A, B, C, D, E, F, G. Row 4: A, B, C, D, E, F, G. Row 5: A, B, C, D, E, F, G. Row 6: A, B, C, D, E, F, G. Row 7: A, B, C, D, E, F, G.

Εἰς τὸ σχῆμα αὐτὸ ὑπάρχουν γράμματα λευκὰ καὶ μαύρα. Πρόκειται νὰ συνδέσθε μεταξὺ τῶν τῶ ὁμοία, (τὸ λευκὸν Α μετὰ τὸ μαῦρον Α, τὸ Β μετὰ τὸ Β, κτλ.) με εὐθείας γραμμὰς, ἀκολουθεύοντες πάντοτε τὰς σημειωμένας διὰ

σοκκιδῶν, χωρὶς καμμία ἐξ αὐτῶν νὰ διασταυρῶνται μετ' ἄλλη.

β.) Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκοβάτου.

.ΛΑΒΕ... .ΚΡΑΣΙ.

Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

γ.) Δημῶδες Λίνγυμα

Ἐστὶν ὑπὸ Λεωνίδα Σιδερίτου

Ἐνα σανίδι ἐστὶ γιὰ λό

Ποτὲ του δὲ σακίζει.

— Τί εἶνε;

Ἀλλοίως: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστῃ τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρωπαϊκῆς), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μίαν δεκάδα ἢ μετὰ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τῶ ὅποιον θεποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητᾶς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α.) Χάρις χάριν τίκτει. — β.) Τρικ-καλα, Φάρσλα, Καλαμπάχα, Βόλος.



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΕΞΑΦΝΙΚΟ ΛΟΥΤΡΟ...

Ἡμεθεῖς ἐπὶ τὴν ἐξοχὴν. Ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐδιάβαζα, ὅτε ἤκουσα νὰ πρηνῶ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα μιὰ βοσκοπούλα ποῦ ἐπῆγαινε στὴν δεξαμενὴν, ἡ ὁποία ἀπέειχε ὀλίγα βήματα ἀπὸ τὸ σπῆτι μᾶς, νὰ λούσῃ τ' ἄρνι τῆς. Τῆς φωνᾶς ὅτι θέλω νὰ πάω κ' ἐγώ, τὴν ἀποφθάνω καὶ μετ' ὀλίγα βήματα εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δεξαμενὴν.

Ἡ δεξαμενὴ εὐρισκίετο εἰς τὸ μέσον ἐνὸς κήπου ὄρειου, ἦτο μεγάλη, τετραγωνὴ καὶ ὑψηλοτέρα μου κατὰ 5-6 περίπου δάκτυλα. Ἐκεῖ τὸ θέαμα κατὰ τὸ ὄριον ἦτο ἐξαισίον. Πολλὲς φορὲς ἀφοῦ ἔπαρνα τὸ φρομῶτι μου ἐπῆγαινα κ' ἐκαθόμουν ἐκεῖ. Ἦτο ἡ πλέον ἀγαπητὴ μου θέσις. Τὰ δένδρα ἐφύσσοσαν ἠσυχοῦσα, ὡς νὰ ἔλεγον ἀναμεταξύ των τραγοῦδια τὰ πουλιὰ καθισμένα εἰς τοὺς κλάδους τῶν ἐκελαδοῦσαν γλυκύτατα ὁ μύλος ἐγύριζε τὲς φτεροῦγες του καὶ ἐγέμιζε τὴν δεξαμενὴν μετὰ ἓνα γλυκὺ-γλυκὺ τὸ δὲ νερὸν εἰσεχε μέσα εἰς τὰ ἀλλάκια, νὰ ποτίσῃ τὸν κήπον. Παρέκει ἐφαίνετο ἡ Ἐκκλησία.

Ὅταν ἐφθάσαμεν, εὐρήκαμεν τὴν δεξαμενὴν τόσον γεμάτην, ὥστε τὸ νερὸν ἔτρεχε ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἄλλὰ ἡ βοσκοπούλα ἐβιαζόταν: μιὰ καὶ δύο ἀπαίρει: τὸ ἄρνι ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὸ σπρώχνει πρὸς τὴν δεξαμενὴν! Ἄλλὰ τοῦ κάκου. Το σπρώχνει δυνατότερα, ἀλλ' εἰς μάτην. Φαίνεται ὅτι ἦτο περισματάρικο. Τότε ἐγὼ ἠθέλησα νὰ δειξῶ μετὰ δὴν μου τὴν βίαν ὥστε τὸ ἄρνι θέλοντας καὶ μὴ, ἠναγκάσθη νὰ ριφθῇ εἰς τὴν δεξαμενὴν. Ἄλλῃ φαίνεται ὅτι ἠθέλε καὶ σύντροφον ὡς τοιοῦτον δὲ, κατὰ δυστυχίαν, ἐξέλεξεν ἐμεὶ καὶ πρὶν νὰ τὸ ἀντιληφθῶ, ἐβρέθηκα κ' ἐγὼ μαζὶ του μέσα εἰς τὸ νερὸ!

Οἱ δύο σύντροφοι λοιπὸν ἐχυθῆκαμε μετὰ τὴν ὀσμὴν τοῦ νεροῦ εἰς τὴν δεξαμενὴν, ὡστε τὸ νερὸν ἐσῆκωσε πολὺ ψηλὰ κύματα. Ἐγὼ ἤρχισα νὰ φωνάζω, συγχρόνως ὁμοῦς ἐπινα καὶ νερὸ. Μεταχειρίσθηκα ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐβγῶ ἐξω, ἀλλὰ τίποτε. Ἄλλοτε εἶπεινα τὰ χέρια μου, ἄλλοτε ἐκλατσοῦσα τὰ πόδια μου, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔφεραν κανὲν ἀποτέλεσμα. Ἐξηκολούθουν νὰ πίνω νερὸ. Ὁ σύντροφός μου ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐστρωχωρεῖτο διόλου. Διότι ἐξηκολούθει μετὰ ἀταραξίαν τὸ κολύμβημά του. Εὐτυχῶς ὁμοῦς ὁ περιβολάρχης ἤκουσεν ἐγκαίρως τὰς φωνὰς, βγάθει τὸ σακκάκι του καὶ ρίπτται ἀμέσως εἰς τὸ νερὸ. Ἄμα μετ' ἐβγάλε, σὰν νὰ εἶνα ἀληθινὸ ποτιστήριον ὅπου ἐπῆγαινα, τὸ νερὸν ἔτρεχε ἀπὸ πάνω μου καὶ ἐπότηζε τὴν γῆν. Ἀπὸ τὴν μεγάλην μου δὲ συγκίνησιν, δὲν εὐρισκα μέσον νὰ ἀχαριστήσω τὸν περιβολάρχη.

Τότε ὁμοῦς ἐσκέφθηκα ὅτι εἶχα νὰ κάμω καὶ ἄλλο καθῆκον: Ὅπως ὁ Ἰωνᾶς προσσηκῆθη καὶ ἠχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διότι τὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ

κήτους, εἶπε ἔπειτα νὰ κάμω κ' ἐγὼ ὁ-ταν ἐβγήκα ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς δεξαμενῆς. Τότε λοιπὸν ἐκαμῶνα τὰ γόνατα, ἐσταύρωσα τὰ χέρια, ἔστρεψα τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἠχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μου.

Ποτὲ μου δὲν θὰ λησμονήσω τὸ ἐξαφνικὸ αὐτὸ λουτρό...

Πανελλήνιος Πάθος

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Κατάρτια ἀμέτρητα ψηλὰ μπερδεύουν τὰ σχοινία τοῦ καὶ ἄντανακλῶν μὲς τ' ἐτὰ νερὰ δεμένα τὰ πανιά τους.

Ἡ θάλασσα κτυπᾷ μ' ὀρμητὴν ἀπ' ἐξω τ' ὅριον λιμάνι.

Θαρρεῖς πῶς μέσα γιὰ νὰ μπῆ μετὰ τὴν λύσσα σπάνει.

Καρόδια νέα καὶ παλιὰ μαζὶ - μαζὶ ἀραγμένα, ὡσαν θεώματα πουλιὰ λὲς κ' εἶνε κωρηνισμένα.

Ἄλλα νὰ φύγουν ἐκεῖνοῦν, κ' ἀνοίγουν τὰ πανιά τους ἄλλα ν' ἀράξουν προσπαθοῦν ριχτοῦν τὴν ἀγκυρὰ τους.

Ἡ νύχτα ἐρχεται ἀργὰ ἀνάφεται κ' ὁ φῶς, τὸ φῶς στὴ θάλασσα σκορπᾷ, τοῦς ναυτεῖς δίνει θάρρος.

Κύμα

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Τώρα ποῦ αἱ ἡμέραι ἤρχισαν νὰ περιβάλλονται τὴν θαυμασίαν ἐαρινὴν χάριν τῶν καὶ ἡ ψυχὴ μᾶς προσκαλεῖται νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πληκτικὴν πόλιν εἰς τὸ ἐλεύθερον τῆς ἐξοχῆς βασιλείον, ὁ νοῦς μου τρέχει εἰς τὸ παρελθόν κ' ἐκθάπτει ἀπὸ τοὺς παιδικούς μου χρόνους τόσας γλυκείας καὶ προσφιλεῖς ἀναμνήσεις!

Ἐγθυμοῦμαι μετὰ πόσην χαρὰν ἐπεριμένε ἐκάστην Κυριακὴν, διὰ νὰ χυθῶμεν, ἐλεύθερα παιδιὰ τοῦ σχολείου, εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ μετὰ χαρούμενη καρδίαν ν' ἀπολαύσωμε τῆς εὐμορφίης τῆς! ...Νὰ κ' ἤρσῃ μετὰ παρῆς, — μιὰ δωδεκάδα παιδιὰ ἀπὸ δέκα ὡς δώδεκα ἐτῶν, — διεσπασμένη εἰς τὸν σκιερὸν ἐλαιώνα καὶ πῶς, ἐνῶ ἀνύπνοτα ἐμαζεῦσαμε μαγαρίτες, ἢ αἰφνιδίᾳ ἐφανίσαις τοῦ ἀγοροφλάκου, ἐνὸς ἀγορανθρώπου, μὲς ἐτρέμαζε τόσον ὥστε, μετὰ τὰ πόδια εἰς τὸν ὄμιον, βρεθήκαμε σὲ μιὰ στιγμὴν, εἰς τὴν πλάτῃ δρόμου, ἀπέσω εἰς ἓνα σπιτάκι, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μιὰ κυρία ἀλευρωμένη, — διὰ τὴν

βεβαίωσιν ἴσως τῆς γνωστῆς παροιμίας «ὅποιος εἰς τὸ μύλο μπαίνει, πάντα ἀλευρωμένος βγαίνει». — κ' ἐνοήσαμεν ὅτι ἦτο ἀλευρωμένος τὸν ἐπεσκέφθημεν καὶ ἡμεῖς, διὰ νὰ μάθωμεν πῶς γίνεται τὸ σιτάρι ἀλεύρι, ὅπου ὁ μύλωνας, ἓνας ἀγαθὸς γέρον, μὲς ἀπεδέχθη μετὰ πολλὴν καλοσύνην καὶ προθυμίαν μᾶς ἐξήγησε τὰ μυστήρια τοῦ ταπεινοῦ τοῦ ὄρουμλου.

Διεσπασμένη ἢ παρῆς μετὰ τῶρα, ἔσδν μυρωμένον ἀπὸ θυμῶρι λῶπον, συλλέγει ἀχόρωτα κόκκινες ἀνεμώνες, ποῦ τόσον τρελλὰ τὲς ἀγαπᾶσαμε μόνον ἀφοῦ ἐρημώσαμε τὸν μακρὸν ὄμιον ἀπὸ τὸ κόκκινον στολίδι του, σκεφθῆκαμε νὰ γυρίσωμε εἰς τὴν πόλιν, μὲ ἐφθάρσαμε εἰς τὰ σπιτία μᾶς παρασμένο μεσημέρι! Ἐγὼ, δέχθηκα γι' αὐτὸ μιὰ καλὴ παρατήρησι! Σκυμμένη, καθὼς μ' ἐμάλλον, ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου, ἐβλεπα τὲς ἀνεμώνες π' ἀκόμη κρατοῦσα εἰς τὸ χέρι, καὶ ποῦ τὴν ὥρα ἐκείνη μοῦ εἶχαν δώσει τὸ χροῦμά τους! Ἡ πλάνας μετὰ τὴν κόκκινην ὁμορφίαν τους, μ' ἐξεδιήθησαν διὰ τὴν σκληρότητά μου ποῦ, τὲς ἐφθάρσα ἀπὸ τὴν μητέρα τους τὴν γῆ! Νὰ μᾶς εἰς τὴν σειρά εἰς ἓνα ὑψωματάκι, δίπλα εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, ποῦ χωροτάμε ζωηρὰ μετὰ τὰ καπέλλα μᾶς τοὺς ἐπιβάτας τοῦ διερχομένου τρένου... Καὶ πόσας ἄλλες χαριτωμένας εἰκόνες, κινήματογραφικῶς περνοῦν ἀπὸ τὴν μνήμην μου! Ἀχ! τῆς ἀθώας μου χαρᾶς χρόνια πῶς σὰς συλλογίζομαι! Εἰς σὰς ἀφῆλο τὴν φωτεινότεραν οὐλδα τῆς ζωῆς μου, τὴν εὐτυχιστέραν παρῆσον τοῦ βίου μου! Παρῆλατε ἀνεπιστρέψαι!

Μόνως

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ ΣΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἤμουν εἰς τὸν κήπον τοῦ σπιτιοῦ μᾶς, ὅτε διεκρίνα στὴ γωνίᾳ ἐνὸς κλεισμένου παραθύρου μερικά χελιδόνια ποῦ ἐκτίσαν τὴ νέα φωλιά των, δὲν τὴν εἶχαν ἀκόμη μεγαλώσῃ πολὺ μολὶς τὴν εἶχαν ἀρχίσῃ! Ἄλλ' ὅμως τί κακὴ τύχη! Ἐγνωρίζω πολὺ καλά ὅτι τὸ παραθύρον ἐκεῖνον σὲ λίγον θὰ τὸ ἀνοίγαν! Τότε ἐσκέφθηκα: «Ἄρα γε πρέπει νὰ τ' ἀφήσω ἤσυχα νὰ κάμουν τὸ καινούργιον σπιτάκι των ἢ νὰ ματαιώσω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ σχέδιόν των; Κάλλιον, ἀγαπήτᾳ μου πουλιᾷ, ἐφώναζα τότε, νὰ σὰς τὴν χάλασα τώρα ποῦ εἶνε ἐνωρίς, νὰ κάτε νὰ βοήτε ἄλλου κανένα καλλίτερον τόπον, παρὰ ἀργότερα! Καὶ πῆγα ἀμέσως εἰς τὸ σπιτί, ἀνέβηκα εἰς τὸ παραθύρον, τὸ ἦνοιξα καὶ ἐχάλασα τὸ μολὶς ἀρχισμένο σπιτάκι των! Καὶ καλαδῆματα λυπηρὰ ἐβγαίαν τὰ καίμενα, — ὅταν σὰς ἴδω ἤλιον καὶ εἶδαν χάλασμένην τὴν φωλιά των, ἀλλ' ἐγὼ γιὰ νὰ τὰ παραγγυρῶσῃ τὰ ἐφώναζα: «Δὲν περιρᾶζει, γιατί ἂν ἦτο πῶς ἀργά, τόσον τὸ χροῖόν γιὰ σὰς!» Ἰσως θὰ με νομίσαις τὸν ἀσπονδότερον ἐχθρόν σὰς, ἀλλ' εἶμαι ὁ μεγαλειότερος εὐεργέτης σὰς!..»



ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός Δόσεων Ἀπριλίου - Ἰουλίου.

(Αἱ δόσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Ἰουνίου).

213. Δεξιόχειρας

Υἱὸς Πριάμου μὲ φωνῆν Καὶ μ' ἕνα ἔθρονον συνηνθῆ, Καὶ μία πόλις τῆς Εὐρώπης, Πολὺ μεγάλη, ἐφανερῶθῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀεροναυτοκορίας

214. Τονόγραφοι

Τιτᾶνα εἰς τὸν Ὀλυμπον Ἀμέσως θάνατά σου, Ἄν μόνον τὴν ὀρεῖάν σου Ὀλίγην κατεβάσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γλυκοῦ Χαροῦσιου

215. Αἴνιγμα

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι, Ἄλλῃ νῆσος θὰ προβάλλῃ. Καὶ τὸ οὐδέτερον τῶν νήσων, Φίλε λύτα, ἂν σχηματίσῃς, Ἔνα ἄθος δὲ μωρῆσις

Ἐστάλη ὑπὸ Ρίνας Ν. Ἀγγελαιοπούλου

216. Ἀρχαῖον Αἴνιγμα

Ἐν τοῖς πτηνητοῖς ὄρεσιν μὲ ἦν ἀποκόψῃς μοι τὴν κεφαλὴν, χρῆ σε ἔχειν με. ἦν δὲ καὶ κλίην ἀποκόψῃς κεφαλὴν τὴν ἐμὴν, τῷ σὺ προσώπῳ κείμαι ἦν δὲ ἐπακαλάθῃς τὴν τῆς ἐμῆς κεφαλῆς ἀποβολήν, εἰς ζῶον μεταπίπτω· εἰ δὲ νῦν βούλει οὐχ' ἔν' ἔχαι, ἀλλὰ διακόψαι, καὶ νῦν ἀποκεφάλισόν με.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξ. Μυρονοσοῦ.

217. Ἀντιστραμμένη Πινακίς

\*\*\*+\*\*\* = Κράτος τῆς Εὐρώπης. \*\*++\*\* = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. \*+\*\*\* = Ἐπίσημα τρόπου. +\*\* = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μικρὸν κτερωτὸν Θεόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνομάρτυρος Αἰμιλιανῶ.

218. Γονία

+\*\*\*\* = Πόντος. \*+\*\*\* = Ἐργαλεῖον. \*\*++\*\* = Φαγητόν. \*+\*\*\* = Νομοθέτης. +\*\*\*\* = Νῆσος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν εἶδος χρώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰεῖδος

219. Ἐπιγραφή

Β Σ Σ Ν Ε Ε Ο Ρ Υ Ρ Β Ρ Τ Ο Ε Υ Π

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνομάρτυρος Παρά.

220. Συλλαβικὴ Ἀποστολὴ

Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γωγιμικόν:

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2. Φυτόν ἀρωματικόν. 3. Θεὸς τοῦ πολέμου. 4. Πόλις τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Κ. Δαναοῦ.

221. Φωνηεντόλιπον

σ κ π ς - \* - γ ς - δ π λ ς - \* - κ π ς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάνη τῆς Γραβίας.

222. Γρίφος

Ο τέλ ἔς τέλ :: οὐρανὸς ἔσ. ἡλὴν τέλ. τέλ :: ἔσ. ἔσ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φάλλων 15 καὶ 16

138. Ἀριστείδης (Ἄρης, τί, δὲς).—139. Πίθος (πί, θῶς).—140. Πήλαγος - πελαργός.

141. Παρὰ - ἄρπα.

142. Κ Δ Ρ Α Κ Λ Ε Ω Ν Κ Ο Δ Ω Ν Ο Σ Δ Α Κ Ω Ν Ι Κ Ο Σ Γ Α Η - Δ Α Ρ Ω Ν

(Ἄρης, Ἄρης, ΓαΡς, ΔάΚων. Ἡσιό-ΝΗ.)—146. Ἀκλόος ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ.—147. Τὸ πᾶν ἐξ ἡμῶν ἐφαρτάται. (Τῶ-παν ἐξ - ἡμῶν ἐξ - Ἄρτα τε.)

148. Αἴγιον (αἰ, Γῆ, ον).—149. Ὀλύμπια Ὀλυμπία.—150. Ὁ ἦλιος, ἡ Ἥλιος, τὸ Ἴλιον.

151. Κ Γ Α Δ Γ Α Μ Ο Σ Κ Α Μ Η Λ Ο Σ Δ Ο Λ Ο Σ Σ Ο Σ Σ

152. Ἡ Διά- πλοισ μᾶς δια- πλάσσει. (Ἡ ἀ- νάγνωσις ἀρχε- ται ἐκ τοῦ με- ταιού Σ, κατό- πιν ἐκ τῆς ἀνω

δεξιᾶς γωνίας καὶ προχωρεῖ λαμβανόμενον ἐναλλάξ ἑνὸς γράμματος ἐκ τῆς ἀνω πλευρᾶς καὶ ἑνὸς ἐκ τῆς δεξιᾶς, εἰτα ἑνὸς ἐκ τῆς ἀρι- στερᾶς καὶ ἑνὸς ἐκ τῶν κάτω, πάντοτε δια- γωνίως).—153.—157. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Α: ἄμα, Ἄσρων, ἄσρος (ἢ φάρος), Ἄσρα, ἄσρη.—158. Δεῖλοι (ΜηΔΟΙ, ΑΥΔΟΙ...)—159. ἈΔΑΝΑ-ΝΟΜΟΣ (ἌΝδρες, ΔΟΥ- λος, ΑΜελής, ΝΟτος, ἈΣθενά).—160. Ὁ λόγος εἶνε ἄργυρος καὶ ἡ σιωπὴ χρυσός.—161. Δίκαιος ἐκαλεῖτο ὁ Ἀριστείδης ὑπ' ὀλης τῆς Ἑλλάδος. (Δεῖ καὶ ὅς ἐκάλετ. τὸ - οαρ εἰς τί δις ὑπ' ὀλ' εἰς - - εἰς ἑλα δός.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λέπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμοὺς μᾶς λέπτα 6 μόνον μὲ παχὰ στοιχεῖα τὸ διακρίσιν, καὶ μὲ κ ς φ α λ α τ α τὸ τελεῖσθαι. Ἐλάχιστος θρῶς 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ἀδελφῶται τῶν 15 πληροῦ νονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, εὐτοικαὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κ ς φ α λ α τ α ἡ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ὑπολογίζεται ὡς 15 λέξεις ἀπλοῦ. Ἀλλ' ἡ συνθεσόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντι- τισμού ἀγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.]

ΧΑΛΑΣΜΕ ΚΟΣΜΟΥ, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου εὐχόμεθα ἐτη πολλά.—Μέγας Ἀλέ- ξάνδρος, Ὀνειρομένη Πατρίδα: (IB, 95)

Εἰς τὸν προχθὲς ἑορτάσαντα φίλατον Ἐγγονόν Ἀδνοκράτορος εὐχομαι ἐτη πολλά καὶ εὐτυχῆ. Ἀλέξανδρος Μυρονοσοῦ. (IB, 96)

Αγαπητὴ Γεωργίη Γεωργίου, γιὰ τῇ γιορτῇ σου μυρίας εὐχάς. Ἐθάγγελος Χαρίτων. (B, 97)

Αρη, θερμὰ συλλαμπτήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλῶς σου πατρός.—Γλυκεῖα Ἑλλῶς καὶ Νικόλαος Μάρκος. (B, 98)

Αγαπητοὶ Συνιδέσφοι, ψηφίσατε πάντες τὸ ὑπερόχρον ψευδώνυμον Ἀνθοκόμμου- τος Αἰγιαλός. Ὅσοι ἄσπρο! Δάφνης Στέφανος. (IB, 99)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΥΡΙΟΥ "ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ"

Διορθώνται ἀντιπρόσωποι: Κωνσταντινου- πόλεως Πλαίραχος Νέμος, Ἰωαννίνων Κενός, Σάμου Μπαρουνοκαπιουμένης Γαλα- λανόληκη, Σηπείας (Κρήτης) Ἐλληνοπούλα, Χαλκίδος Θεᾶ Ἑλάτις, Ἀμύνων (Εὐβοίας) Δο- ξασμένη Γαλανόληκη, Παζῶν Γενναῖο Ἐλ- ληνοπούλα. Ζητοῦνται ἄλλων πόλεων.

Εκ τῶν σταλέντων μοι c. p. ἐβράβευσα = α') τὰ τοῦ Λαδοῦ, β') Ἀνδρία Β. Ἀγγελέκη, γ') Μπαρουνοκαπιουμένης Γα- λανόληκης. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐστραῖαν ὠραία c. p. ἀλλὰ τῶν ἀνωτέρω ἱπερεῖχαν κατὰ τὴν φιλοκαλίαν. Πολλὸ μού ἤρεσαν τοῦ Λαδοῦ ὡς καὶ τῶν ἄλλων. Οἱ μὴ κερθόμενοι δδωνται γὰ τὰ ζητήσασιν καὶ γὰ τὰ ἴδωσιν. Ἐκ τῶν μὴ βραβευθέντων πάντες δδωνται γὰ στείλωσιν εἰς τὸν κάτωθι διαγωνισμὸν.

Δάφνης Στέφανος. (IB, 101)

Ἐχομαι c. p. ἀνευ ἀναποδοῦσας. Τὰ πειρ- τικότερα ἐξ αὐτῶν θὰ βραβεῦσῶ: 1) μὲ 5 τόμους δραχμῆς. 2) μὲ 2 τόμους δραχ- μῆς. 3) μὲ 1 τόμον δραχμῆς, 4) μὲ τρία τε- τραδία Μ. Μυστικῶν. — Διεθθύνσιν: Δάφνης Στέφανος, Ναυπλιον Δάφνης Στέφανος. (IB, 102)

Οἱ βραβευθέντες γὰ μοῦ γράψουν τοῖσους τόμους θέλω. Διεθθύνσιν ἴδε ἀνω. Δάφνης Στέφανος. (IB, 103)

Ἀθῶναισι Διᾶσι, διατὶ δὲν ἀπαντᾶς; Δάφνης Στέφανος. (IB, 104)

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 20ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 192)

ἈΘΗΝΩΝ: Β. Ματθόπουλος, Χρυσίνα Συνα- σίου, Κ. Μπίτσιος, Ι. Πλατῆς, Πανδῆος Νίσι, Χρυσὸ Παφῶν, Χρυσὴ Μάσια, Μαρία Χριστοῦ- κόου, Εὐγενία Λαμπραδοῦ, Ι. Ἀχιλίου, Δανάη, Τριανταφυλλίδου, Τρ. Τριανταφυλλίδου, Ἀδαμαν- τία Τριανταφυλλίδου, Α. Χ. Ἐφτάκης, Ἀθ. Σαγ- νικας, Χαρ. Παπασταύρου, Γιάννης Ἀμύνων, Ν. Ζωγράφος. ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ: Κωνίνα Νατῶν, Ι. Κασθαράς, Θε. Δ. Ὑψηλάντης, Α. Π. Τσιλιμύγκας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Στ. Κάτσιας, Κ. Πανός, Γ. Α. Χαλ- κιδόπουλος. ΚΑΡΠΑΤΗΣ: Ἀθ. Γκέλης, Κ. Ἀνδρέου. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀκούσι, Σοφία Γιαννάτου. Ὀλυθ. Κ. Κοζάνης, Μαρία Παπαναστασίου. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Παρκοῦνη Χ. Κουλουμπῆ, Πλ. Μεταξάς. ἈΡΧΑΪΚΩΝ: Γεωργία Ευλογιαννοπούλου. ΑΙΜΗΝΗΣ: Κ. Γ. Σαββᾶνης, Ε. Μπελιόλας. ΜΑΥΡΑΙΟΥ: Μαρία Γ. Πολυμνήσκου, Πρί- γων τῶν Μεδίων. ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Β. Παπαγιωλλῶν, Τούλα Παπα- χρονοπούλου, Ἀνεμόλη. ΣΠΑΡΤΗΣ: Μαρία Δ. Κομνηνάτου. ΣΥΡΟΥ: Σπυρ. Κολοκοῦνης. ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀλεξάνδρα Καρασίου, Στεφ. Καρασίου, Ἀθ. Παπαγιάννης, Β. Γεωργιάς. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δαρνοσταφῆς Ὀλυμπιονίκης, Γορ- μάς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΔΥΠΡΑΧΙΟΥ: Εὐφροδῆ Δ. Θεοχαρίδου (18, 19.) ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Κόρινθ, Σουλφίς, Βαλῆς (18, 19.) ΣΑΜΟΥ: Ν. Ζ. Γιοκαρῆνης, Α. Γιοκαρῆνης, Μ. Γιοκαρῆνης, Μ. Α. Κασίας, Κώστας Σιμαράς, Σ. Α. Καστής.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐβραβίων δδθῆν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ- τέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλεθροῦσαν- οὶ ἐξῆς: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Χ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ ἐν Ἀθηναῖσι Κεραλληνας, ΘΡΑΣ. Α. Ὑψηλάν- τῆς ἐν Πειραιεὶ καὶ ΚΩΝΣΤ. ἈΝΔΡΕΟΥ ἐν Καρδίτῃ, οἱ ὅσοι ἐνεβράβησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἑκάστος ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Πλεονάζουσα δδ. 0, 90 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια- πλάσεως τοῦ 1911,

κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ- σους θέλωσιν γὰ χρυσοῦσιν τὰ φυλ- λαδία τῶν εἰς τὸμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτυπον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.